

Vectorart

BRALNI PROJEKT

posavskih knjižnic v letu 2018

Knjižnica Brežice • Valvasorjeva knjižnica Krško • Knjižnica Sevnica

21. marec – 20. november 2018

KAJ?

Knjižnice Posavja sodelujemo na področju bralne kulture že osmo leto zapored. Namen projekta Posavci beremo skupaj je opozoriti na pomembne predstavnike literarnega ubesedovanja pri nas in širše po svetu ter bralcem ponuditi tematsko pester razpon leposlovnih del, ki bivanjsko izkušnjo človeka prikazujejo z raznolikimi kulturnimi, socialnimi in estetskimi izhodišči.

KJE in KDAJ?

Bralni projekt izvajamo v Knjižnici Brežice, Valvasorjevi knjižnici Krško in Knjižnici Sevnica med 21. marcem in 20. novembrom 2018.

KAKO?

Knjige so opremljene s knjižnimi kazalkami, na katere bralci vpišejo svoje ime in naslov prebrane knjige ter po želji tudi mnenje o prebranem. Ob naslednjem obisku knjižnice jih pri izposojevalnem pultu oddajo knjižničarju. Bralcem, ki bodo v času trajanja projekta prebrali najmanj 5 knjig z bralnega seznama in se v projekt aktivno vključili z izpolnjenimi knjižnimi kazalkami o prebranem gradivu, bomo na zaključni literarni prireditvi podelili knjižne nagrade.

ZAKAJ?

Ker je branje naš zaveznik, učitelj, varuh in zdravitelj.

PROZA

MRAZ, Thomas Bernhard
NA PROSTEM, Jesus Carrasco
MESEC DNI NA PODEŽELJU, J. L. Carr
KINDERLAND, Liliana Corobca
KOMPAS, Mathias Enard
OZKA POT GLOBOKO DO SEVERA, Richard Flanagan
JEZERO, Tadej Golob
PODREDITEV, Michel Houellebecq
IN LJUBEZEN TUDI, Drago Jančar
RDEČA PRAŠNA CESTA, Jackie Kay
POKRPAJMO ŽIVE, Maylis de Kerangal
ZADNJI POBEG, Jan Van Mersbergen
SPOMINČICE, Blaže Minevski
STVARI, KI JIH NE NAREDIVA, Andrés Neuman
ČUDO, R. J. Palacio
KAKO JE MOGOČE, Anica Perme
VDIH. IZDIH, Sebastijan Pregelj
PEDRO PARAMO, Juan Rulfo
NERODA, Alexandre Seurat
MOČ TEME, Isaac Bashevis Singer
STAREC IN JAZ, Sarival Sosič
POD SNEGOM, Pętra Soukupová
ŽENSKA DRUGJE, Maja Gal Štromar
TIK POD NEBOM, Agata Tomazič
NASAD ORANŽEVCEV, Larry Tremblay
ZAKAJ SE OTROK V POLENTI KUHA, Aglaja Veteranyi
LAURUS, Jevgenij Vodolazkin
VRNITEV V PANDŽRUD, Andrej Volos
VSEH PTIC PETJE, Evie Wyld
ŽIVETI, Yu Hua

ESEJI

MOČ BRANJA, Frank Furedi
FILOZOFIJA HOJE, Frédéric Gros
DVOJNI PRESLEDEK, Miha Pintarič
TEK NA MESTU, Renata Salecl
EVROPA V SEPIJI, Dubravka Ugrešić

POEZIJA

V SUHEM DOKU, Veronika Dintinjana
MARŠAL, Milan Jesih
MED IN MLEKO, Rupi Kaur
FURLANKA JE DVIGNILA KRILO, Petra Koršič
ČRNI MOLITVENIK, Marko Tomaš

Mraz

Thomas Bernhard

Prevedel Štefan Vevar

AVSTRIJSKA KNJIŽEVNOST • 351 str. • Beletrina 2016

Slikar reče: 'Bližina nekega človeka spodbudi v drugem željo, da bi ga spoznal do stopnje, na kateri mu ta ni več dostopen. Tako je to pri ljudeh.' Potem se mu misel ustavi ob sprehodu prejšnjega dne, med katerim da mu je prišlo na misel, da mesec ni tako daleč od zemlje, kot je razum pri človeku od srca. 'Zmeraj tavamo po svojem srcu, in kako lepo je to na začetku, a prav zaradi tega nas to pozneje tako neznosno in strašno ubija.' Da je začetek hkrati konec – iz tega stavka vse izhaja pri njem in: 'miza je tudi okno in okno je tudi ženska, ki stoji pri njem, struga potoka je hkrati pogorje, ki se zrcali v njej, in mesto samo je tudi zrak nad tem mestom.'

Mraz, je pomenljivi naslov romana, ki odraža ne le naravo hladne pokrajine zakotne alpske vasi in tamkaj živečih, v duhu okornih ljudi, temveč predvsem odnos glavnega protagonista do ljudi in sveta – slikarja Straucha, ki je v trenutku obupa zažgal vse svoje slike in se že od nekdaj v primežu nemoči in brezmejnega življenjskega pesimizma lovi med blaznostjo in odporom; ki ima na papirju sicer brata in sestro in druge ljudi, a je v resnici klavrno sam. Njegov brat, slavni zdravnik, pošlje svojega asistenta, da bi o njem podal medicinsko oceno. Ta v svojih beležkah odstira svet samotarja in izobčenca, ki izničuje vse, na kar bi se v življenju še lahko oprl: človeško etiko in dostojanstvo, življenjske vrednote, državo in institucije, poslednjo trohico dobrega v človeku. Monologi, ki jih beleži bodoči zdravnik, so tako prikaz brezupne človeške tragike, samote in popolnega razpada sveta. Med opazovalcem in opazovalcem pa se tekom druženja razvije kompleksno razmerje, ki pripovedovalca, torej asistenta, pripelje do mejnih eksistenčnih izkušenj, saj si ga dominantna in destruktivna narava slikarja sčasoma povsem podredi.

THOMAS BERNHARD (1931–1989) je eden najpomembnejših avstrijskih literarnih ustvarjalcev 20. stoletja. Najprej se je preizkušal v poeziji, uveljavil se je tudi kot dramatik, literarni preboj pa je dosegel z romanom *Mraz*. Bil je zelo plodovit pisatelj in je za svoje delo prejel številne nagrade.

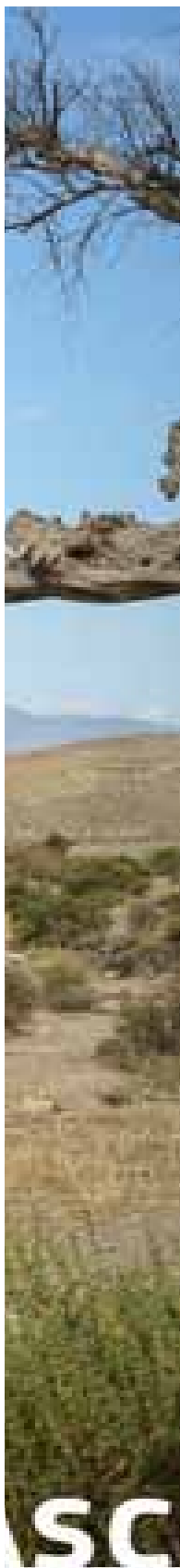

Na prostem

Jesús Carrasco

Prevedla Urša Zabukovec

ŠPANSKA KNJIŽEVNOST • 191 str. • Goga 2016

Deček je namočil kruh v mlačno mleko, kot je to videl početi pastirja. Žvečil in požiral je s težavo, a v tej situaciji je lakota premagala bolečino – in tako bo ostalo za vedno. Medtem ko je s koščkom kruha čistil skodelico, je razmišljal, da zdaj prvič, odkar je pred dvema dnevoma pobegnil od doma, je nekaj toplega. Prav tako prvič to počne v družbi neznanca. Šele zdaj, s skodelico v rokah, se je zavedel, da ni premislil niti tako osnovnih možnosti, kot je pomanjkanje hrane ali pa neizprosni življenjski pogoji, ki vladajo na taki ravnini. Prav tako ni pričakoval, da bo moral koga prositi za pomoč, vsaj ne tako kmalu. Pravzaprav se na svoj pobeg sploh ni pripravil. Nekega dne je bila pač kaplja čez rob. Od tistega trenutka dalje se je v njem zamisel o pobegu razraščala kot nekakšna sanjarija, ki mu je pomagala prenašati pekel tišine, v katerem je živel. Sanjarija, ki se je začela oblikovati v njegovi zavesti v trenutku, ko so jo bili možgani sposobni sprejeti, in ki ga ni več zapustila. Pripravil je torbo in počakal na noč brez lune, to pa so bile tudi vse njegove priprave. Verjetno je zaupal v svoje sposobnosti, v to, da se bo že nekako znašel. Konec koncev je bil sin zemlje, kot so to tudi oljke in jerebice.

Mlad fant na begu od doma, zasliši krike zasledovalcev. Ko ti utihnejo, ugotovi, da bo moral prečkati neskončno sušno planjavo, če bo resnično hotel ubežati zlu. Nekega dne zagleda osamljene stopinje pastirja – to je trenutek, ki spremeni življenji obeh. Svet, skozi katerega se prebijata, je nasilen, zaprt, brez imen in datumov, morala je izginila hkrati z vodo. Ta scenarij fantu omogoča, da se kljub slabemu začetku vendarle nauči, kakšne posledice lahko nosijo njegove sodbe. S pomočjo arhetipskih likov otroka, pastirja in žandarja Carrasco gradi trdo, kruto, a izjemno lirično zgodbo, ki nadaljuje žanr španskega ruralnega romana. (vir: založnik)

JESÚS CARRASCO (1972) je leta 2013 zaznamoval špansko literarno prizorišče z romanesknim prvencem *Na prostem*, ki so ga v Madridu razglasili za knjigo leta po izboru knjigotržcev, do danes pa so prodali pravice že za več kot 20 tujejezičnih izdaj. Za svoj drugi roman, *Zemlja, po kateri stopamo* (2016), je prejel nagrado Evropske unije za književnost.

Mesec dni na podeželju

J. L. Carr

Prevedla Sonja Porle

ANGLEŠKA KNJIŽEVNOST • 144 str. • Goga 2017

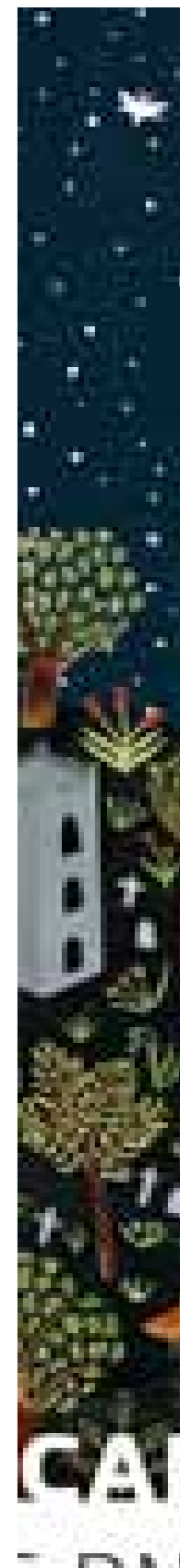

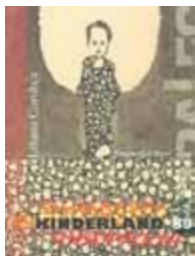
Kdo je sploh bil! Niti poimenovati ga nisem mogel. Teh daljnih ljudi preprosto ni mogoče razumeti. Kratko malo niso bili takšni, kot smo mi. Naše predstave o osebni slavi so jim bile tuje. Ta moj mož na primer ni vedel prav ničesar o predhodnih umetnikih, kako bi lahko potemtakem mislil, da bi kdo hotel izvedeti karkoli o njem? Zato mu niti na kraj pameti ni padlo, da bi svoja dela podpisoval. Od stotih, da, od najmanj stotih stenskih poslikav vem samo za eno podpisano [...]. Misel, da bi si utegnil kdo petsto let po njegovi smrti nadrobno ogledati njegova dela, bi se mu zdela absurdna. V njegovem času so zgradbe drastično preoblikovali vsakih petdeset let, kot se je pač spreminjala moda, zato je lahko moj možakar računal, da bo njegova slikarija v najboljšem primeru preživela dve generaciji.

Londončan Tom Birkin se na stara leta spominja poletja, ki ga je po koncu prve svetovne vojne preživel v yorkshirski vasici, kamor so ga povabili, da bi razkril srednjeveško stensko slikarijo v vaški cerkvi. V zahtevnem delu neizmerno uživa kljub slabemu plačilu in omalovaževalnemu odnosu anglikanskega vikarja do veličastne podobe, ki se počasi prikazuje na steni. S peščico vaščanov sklene topla prijateljstva, ki mu skupaj z enakomernim tokom podeželskega življenja, obetom velike ljubezni in spokojno prostrano pokrajino pomagajo obuditi vero v prihodnost; v vse tisto, v kar je upal in verjel, še preden je na lastni koži izkusil grozo vojne. (vir: založnik)

Kratek, meditativen in nežen roman, v katerem se ne zgodi veliko, a vendar s počasnostjo, preprostostjo in lepoto pretrese bralčeva čustva in se mu splazi pod kožo. (I. Štaudohar)

J. L. CARR (1912–1994), angleški pisatelj, je bil učitelj in ravnatelj, proti koncu življenja pa je napisal osem kratkih romanov ter v svoji majhni založbi izdajal 'majhne knjige in velike zemljevide'. Roman *Mesec dni na podeželju* je izšel leta 1980, nato pa je bil še velikokrat ponatisnjen, med drugim tudi v seriji Penguin Decades, po njem je bil posnet tudi film.

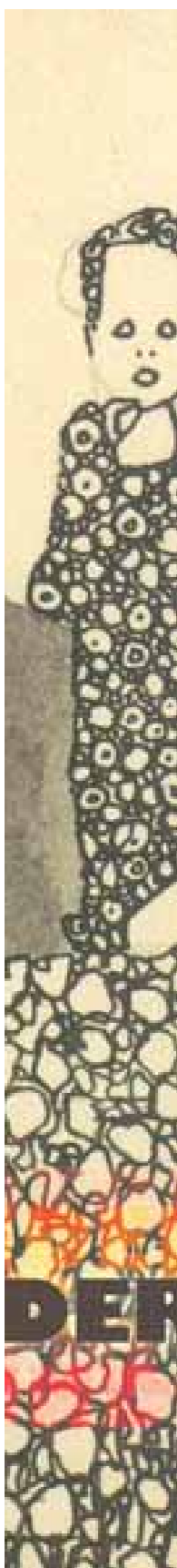

Kinderland

Liliana Corobca

Prevedel Aleš Mustar

MOLDAVIJSKA KNJIŽEVNOST • 190 str. • Modrijan 2017

Rekla sem jima, naj se s konicami prstov dotakneta srca in na vso moč pihata, dokler srce ne poleti proti mami. Potem bo ona debelušne otroke, ki jih hranijo z mangom, božala, kot bi božala nas. Ali ni res mama, da tudi ti zajočeš, ko pomisliš na nas? Da ko pereš njihova oblačilca iz naravne volne, naravnega bombaža, naravne svile, zapredkov, pomisliš tudi na nas? Večina oblačil je istih. Potem ko so jih ponosili, ogulili Italijani, so jih dali tebi, da jih odneseš nam. Če bi to vedela moja brata, jih sploh ne bi nosila. Raje sem brez oblačil iz naravnih materialov znanih blagovnih znamk, samo da imam mamo. [...]

Dneve in noči preživiš s tujimi otroki, z njimi hodiš na sprehode, se igraš, jih braniš, jim pripoveduješ pravljice za lahko noč. Ob nas pa ni nikogar, jemo, kar nam pride pod roke, keruh s sladkorjem ali prekajeno klobaso iz trgovine. Ko se zvečer odpravimo spat, nam nihče ne zapoje pesmice, da lažje zaspimo. Jaz bi pela, a ne znam nobene pesmi. Dan se je v vrtcu naučil pesmico o neumnem zajčku, ki jo prepeva tako žalostno, kot bi mu umrli vsi sorodniki in jih v tistem trenutku pokopava.

Roman obravnava izjemno aktualno in perečo problematiko moldavskih otrok, ki so ostali prepuščeni sami sebi, potem ko so njihovi starši odromali na Zahod v iskanju boljše prihodnosti. Pripovedovalka zgodbe, glavna junakinja Cristina, ki je še sama otrok, je primorana postati »mati« mlajšima bratoma, potem ko so njihovi starši odšli s trebuhom za kruhom v tujino. V kriznih in brezvoljnih časih se morajo otroci znajti sami, sami morajo najti rešitev, kako bodo preživeli do trenutka, ko se jim bo izpolnil edini sen, da se starši vrnejo domov. Vendar se ti ne omehčajo, ne vrnejo se niti takrat, ko se nadnje zgrnejo magični, poganski obredi. Otroci se, prepuščeni sami sebi, sami ljubkujejo s spomini na običajno družinsko življenje. Cristina kruto in obenem nežno spregovori o deželi prezgodaj odraslih otrok, o bolečini in nežnosti, o obupu in upanju. (vir: založnik)

LILIANA COROBCA (1975) je moldavijska književnica, avtorica in urednica več znanstvenih monografij in člankov o romunskem medvojnem romanu, romunskem protikomunističnem izseljenskem gibanju in o komunistični cenzuri. Slovenski javnosti je postala znana leta 2014, ko je dobila kristal Vilenice za odlomek iz romana *Kinderland*.

Kompas

Mathias Enard

Prevedla Suzana Koncut

FRANCOSKA KNJIŽEVNOST • 483 str. • Mladinska knjiga 2017

Bil sem že v veliko mošejah, v Hagiji Sofiji, v Modri mošiji, in videl bom še veliko drugih v Damasku, Alepu, tudi v Isfabanu, a nobena ne bo name v hipu, takej ko bom odložil čevlje v lesen predalnik in stopil v molitnico, naredila takega vtisa, stiskanje v prsih, izguba orientacije, zaman se trudim hoditi naprej, na mestu se sesedem na rdečo preprogo z modrim cvetjem ter poskušam priti k sebi. Zavem se, da sem sam sredi tega spomenika, sam in obdan s svetlobo, sam v tem prostoru begajočih razsežnosti; krog velikanske kupole je prijeten in obdaja me stotine oken. Prekrižam noge in sedem. Presumen sem, da bi zajokal, vendar ne jočem, čutim, da me dviga s tal, in z očmi drsim po fajansnih ploščicah iz Izmirja, naslikanem okrasju, vse se lesketa, potem me zajame globok mir, pretresljiv mir, slutnja vrha, toda lepota me kaj kemalu obide in me izvzre, počasi vendarle pridem k sebi, kar zdaj vidijo moje oči, se mi seveda zdi prekrasno, vendar ni nič v primerjavi z občutjem, ki sem ga pravkar doživel. Nenadoma mi grlo zadrgne globoka žalost, izguba, turobno videnje resničnosti sveta in vse njegove nepopolnosti, njegove bolečine, žalosti, ki jo še poudarja popolnost stavbe, in v misli se mi prikerade stavek, samo razsežnosti so božanske, vse drugo pripada ljudem.

Avstrijski muzikolog Franz Ritter vsebino romana prvoosebno poda v eni sami svoji neprespani noči, obremenjen z usodno zdravniško diagnozo in ohromljen z boleče težkim hrepenenjem po neizživeti ljubezni do orientalistke Sare. V teh nekaj nočnih urah skoncentrirano razgrne večstoletno zgodovino spogledovanja in povezovanja Zahoda z Vzhodom ter duhovnega oplajanja prvega z drugim. Odseki osebne pripovedovalčeve zgodbe, ki služi kot ogrodje romana, so obdani z neverjetnim razponom privlačnih enciklopedičnih vsebin, znotraj katerih sledimo imenom mnogih zahodnjakov, ki so se očarani spogledovali s skrivnostno drugačnostjo Vzhoda, ga tkali v svoje osebne zgodbe in njegovo izročilo, predelano v svoja dela, prenašali na evropski del sveta. Ob tem se odpira vprašanje, v kolikšni meri in na kakšen način bi bila kulturna zgodovina Zahoda drugačnejša od te, ki se je vzpostavila, če do teh prehajanj in jemanja ne bi prihajalo. Oziroma: V kolikšni meri je Zahod že od nekdaj odvisen od Vzhoda?

MATHIAS ÉNARD (1972) velja za enega najboljših in najinovativnejših francoskih pisateljev in izjemnega poznavalca bližnjega vzhoda, ki s svojo literaturo in javnimi nastopi nasprotuje vse glasnejšemu evropskemu populizmu in nacionalizmu.

Ozka pot globoko do severa

Richard Flanagan

Prevedla Leonora Flis

AVSTRALSKA KNJIŽEVNOST • 538 str. • Beletrina 2017

In v vsem svojem življenju, ki ga je obdajalo, je Darky Gardiner prvič začutil svojo lastno smrt. Zavedal se je, da se bo vse okoli njega nadaljevalo, šlo bo dalje, nič pa ne bo ostalo od njega, tudi spomini nanj, ki bodo morda nekaj let ali desetletij živeli v članih njegove družine in prijateljih, bodo sčasoma pozabljeni in ne bodo pomenili nič več kot podrto bambusovo drevo, kot neizogibno blato. Ko se je Darky Gardiner ozrl gor in dol po železniški trasi in ko je pomislil na gole sušnje, ki garajo le slab kilometer stran, ga je zajela silovita jezra. Vse to se bo nadaljevalo, le njega ne bo. Kamorkoli se je ozrl, je zagledal bobotno življenje, ki ga ni več potrebovalo, ki ni niti za trenutek pomislilo, kako bo, ko njega ne bo več, ki se ga nikoli ne bo spominjalo. Svet se bo nadaljeval, obstajal bo brez njega.

Od Bangkoka do Burme, na območju dolgem 415 km, si je Japonska, ki ji je primanjkovalo surovin in je že izgubljala svoj boj, zamislila železniško progo, ki so jo v času 2. sv. vojne gradili vojni ujetniki oz. azijski in evropski sužnji. S tem so hoteli svojemu nasprotniku, Kitajski, zapreti obstoječo orožarsko pot in preko Burme zavzeti Indijo. To je bila železnica velikih in legendarnih zgodb, predmet obupa in fanatizma, prav toliko zgrajena iz mitov in nerealnih zamisli, kot je bila zgrajena iz lesa in železa in iz več tisoč življenj, od tod tudi njeno ime: Železnica smrti. To je ena plast romana, druga plast je ljubezenska zgodba Dorriga Evansa, zdravnika v delovnem taborišču. Tematsko pa avtor poleg vprašanj intimnih ljubezni na eni strani in grozot vojne ter zla na drugi strani izpostavi tudi zahrbtno naravo pripadnosti neki ideji, v tem primeru popolne predanosti naroda japonskemu cesarju, ki ne dovoljuje osebne presoje moralnosti dejanj pri doseganju skupnega cilja. Ampak ko se znova vzpostavi obdobje miru, osebni davek plačujejo tako eni kot drugi. Vsak je prepuščen samemu sebi, da se pomiri s svojo usodo oz. svojimi dejanji. Avtor v romanu ne moralizira, preprosto podaja zgodovino in njene posamične človeške usode takšne, kot so, ter pri tem ugotavlja, da: 'Svet je. Samo je.' In še naprej bo obstajal tudi brez nas.

RICHARD FLANAGAN (1961) je avstralski pisatelj, ki se je rodil in še vedno živi na Tasmaniji. Poleg pisateljavanja se udeležuje kot novinar in za različne avstralske in tuje publikacije običajno piše o literaturi ter okoljskih in političnih vprašanjih. Za svoja literarna dela je prejel številne nagrade, vključno z Man Booker Prize za pričujoči roman.

Jezero

Tadej Golob

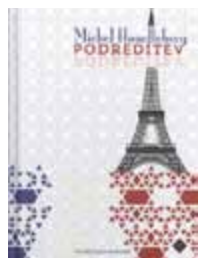
SLOVENSKA KNJIŽEVNOST • 520 str. • Goga 2017

Ko se je čoln odrinil od obale, je bil Taras zadovoljen, da so se Cvilak in drugi odločili ostati na obali. Gumenjak je bil sicer videti velik, a ko sta vanj sedla oba potapljača in zložila na dno njegovo opremo, je ostalo zanj s Tino komaj kaj prostora na ozki in neudobni leseni klopi. In mraz, ki se je zdel na obali znosen, je začel zunaj, na odprtem in v še bolj mokrem zraku, gristi v kosti. Tina se je zavila v bundo in Tarasu se je zazdelo, da je to eden tistih dni, ko bi moral tudi moški pod hlače obleči še kaj, ko bi tisto zagotavljalo vsaj kanček dostojanstva. [...] Minuto kasneje sta bila oba potapljača v vodi in seveda sta se vanjo vrgla tako, da je Tarasa zajel precejšen pljusok mrzle mokrote. Pogledal je kapljice, ki so se zažrle v dvajset let star goreteks. Mogoče je bil svoje čase vodoodbojen, zdaj pa gotovo ne več, in mogoče bi bil res že čas, da si kupi novega. Spremljal je dve temni figuri, ki sta počasi izginili v globini pod njima, potem še nekaj časa njune zračne mehurje, in ko so se ti premaknili stran od čolna, je moral pogledati Tino. Tudi ona je strmela vanj in ni bilo videti, da šele zdaj. Nasmehnila se je in on ji je vrnil nasmeh. Nekaj časa sta sedela v tišini. Taras je prečesaval obrežje jezera, kot bi skušal na obali nekaj poiskati.

Taras Birsa, višji kriminalistični inšpektor Policijske uprave Ljubljana, se na novoletni večer vrača s smučanja na Voglu. Ko se skozi snežni metež približa proti domu, naleti na dekle, ki je v reki našlo neprepoznavno truplo mlade ženske. Kdo je žrtev? Kdo morilec? Je zločin zakrivil osamljeni norec, ali je neznanka morala s poti zaradi zarote? Jezero Tadeja Goloba je prva v slovenščini napisana kriminalka, ki so jo slovenski bralci sprejeli z navdušenjem in jo postavljajo ob bok skandinavskim piscem. Avtor se je na tematiko dobro pripravil, zato mu je v trenutkih, ko številnim kriminalkam običajno spodleti, uspelo ostati krepko nad vodo. (vir: založnik)

TADEJ GOLOB (1967) je eden najbolj samosvojih slovenskih avtorjev s tematsko izredno raznolikim naborom del. Med pisci se je pojavil s knjigo *Z Everestu*, nadaljeval pa z biografijami Petra Vilfana, Zorana Predina in Gorana Dragiča. Za mladino je napisal romana *Zlati zob* in *Kam je izginila Brina?*, za odrasle pa romane *Svinjske nogice* (nagrada kresnik 2010), *Ali boma ye!* (nominacija za kresnika 2014) in *Jezero* (2016), ki je njegova prva kriminalka.

Podreditev

Michel Houellebecq

Prevedla Mojca Medvešček

FRANCOSKA KNJIŽEVNOST • 224 str. • Cankarjeva založba 2016

Ko sem se vračal na faks, da bi izvedel svoja predavanja, se mi je prvič zazdelo, da bi se lahko nekaj zgodilo; da bi se politični sistem, v katerem sem bil že od otroštva vajen živeti in ki je pred kratkim začel dobivati vidne razpoke, lahko z enim samim udarcem razletel. Ne vem točno, zakaj sem imel takšen občutek. Morda zaradi odnosa mojih magistrskih študentov: ti sicer brezoblični in apolitični osebkovi so se mi tistega dne zdeli napeti, tesnobni, vidno so poskušali ujeti vsake koščke informacij na svojih pametnih telefonih in tablicah; v vsakem primeru pa so bili bolj kot kdajkoli nepozorni na moje predavanje. Morda tudi zaradi vedenja deklet v burkah, ki je bilo bolj samozavestno in še počasnejše kot po navadi, po hodnikih so se pomikale v manjših skupinah po tri, ne da bi se poskušale skrivati ob židovih, kot da bi že obvladovale svoje ozemlje. / Po drugi strani pa me je osupnila medlost mojih kolegov. Njim se je zdelo, da ni nič narobe, niti malo jih ni skrbelo; to je samo še potrdilo, kar sem mislil že leta: tisti, ki jim uspe priti do statusa univerzitetnega predavatelja, si niti predstavljati ne morejo, da lahko politični razvoj kakor koli vpliva na njihovo kariero; čutijo se povsem nedotakljive.

Leta 2022 Francijo vsakodnevno pretresajo teroristični napadi in rasni nemiri, o katerih mediji vztrajno molčijo; govori se o državljanski vojni; Judje množično zapuščajo Francijo, potem ko se v drugi krog predsedniških volitev prebije Mohammed Ben Abbas iz Muslimanske bratovščine, kajti zdi se, da bodo socialisti raje podprli slednjega kot desničarsko Nacionalno fronto – Francija je pred popolnim političnim in družbenim preobratom. Vse to neprizadeto spremlja François, univerzitetni predavatelj v srednjih letih, ki živi razočarano, osamljeno življenje zahodnega potrošnika. Roman *Podreditev* je pripoved o iskanju smisla, inteligentna politična (anti)utopija in uničujoča satira, ki razkriva, da ljudi poganja zgolj iskanje egoističnega užitka, vse drugo so nepomembne podrobnosti. (vir: založnik)

Roman je izšel istega dne, ko se je zgodil tragični obračun s člani uredništva satiričnega časopisa *Charlie Hebdo*.

MICHEL HOUELLEBECQ (1958) je eden najbolj razvpitih in provokativnih pisateljev našega časa. Poleg romanov je objavil več pesniških in esejističnih zbirk, posveča se tudi glasbi in fotografiji.

In ljubezen tudi

Drago Jančar

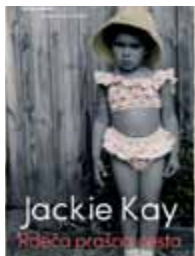
SLOVENSKA KNJIŽEVNOST • 351 str. • Beletrina 2017

Imel je potne dlani, ko sta se držala za roke, oba sta imela potne dlani, tako vlažne, da je izpustil njeno roko in si dlan obrisal v hlačnico, preden jo je položil na njeno stegno, na tanko rožasto tkanino njenega krila, ki je tisti popoldan sfrfotalo v vetru. Bil je odrasel, gospod asistent na geodeziji, a ni si mogel pomagati, da se ne bi obnašal kot gimnazijec. Ni odrinila njegove roke in čutil je, kako mu razbija srce, ker ni odrinila njegove roke, ampak je pustila, da jo boža, v ušesih mu je razbijalo, videl je, da se je samo ozrla, ali ju kdo gleda v temi kinodvorane, potem je snela jopico z ramen in jo s samoumevno kretnjo vrgla čez svoja kolena, skrila je njegovo roko, ki je drsela čez gladko kožo pod tkanino, odmikala tkanino, se pomaknila med rahlo razmaknjena stegna, ni čudno, da se ne spomni, ali je bila Zvezda Ria ali Stjenka Razin, pogledala ga je in šepnila: ne zdaj, ne tu. Ne zdaj, ne tu, ampak pozneje drugje, ko je v temi odklepala vrata njihove vile, dolgo jih je odklepala, kajti roke so se ji tresle, pozneje, ko sta se v temi vzpenjala po stopnicah prazne hiše proti njeni mansardi. Ni bilo razloga, da bi kakor vlomilca v temi tipala navzgor, lahko bi bila prižgala luč, kajti v vsej veliki hiši sta bila povsem sama.

Naslov novega romana Draga Jančarja *In ljubezen tudi* utegne zveneti nekoliko nenavadno, ker se dogaja v času, ko je svetu zavladovalo sovraštvo. Med naraščanjem nasilja v okupiranem Mariboru, med uporniki v pohorskih gozdovih, v koncentracijskem taborišču na severu Evrope in med povojnim prevzemanjem oblasti se v štirih poglavjih odvijajo zgodbe ljudi, ki so v tej zgodovinski blodnjavi človeštva nasilniki, žrtve ali oboje hkrati. In ki skušajo ubraniti vsaj vsak svojo ljubezen pred nesmiselno zlo in porazom človeškega dostojanstva. Toda tudi ljubezen se ob vsej svoji moči skrha in duh utruje, kot je zapisano v neki Byronovi pesmi, ki jo veliko let po tragičnih dogodkih bere ena od junakinj, ko po naključju vzame v knjigarni knjigo s police. (vir: založnik)

DRAGO JANČAR (1948), pisatelj, dramatik in esejist, sodi med najpomembnejše slovenske pisatelje. Prejel je številne domače in mednarodne književne nagrade, med drugim Prešernovo nagrado in nagrado Prešernovega sklada, Rožančevo in Grumovo nagrado ter evropsko nagrado za kratko prozo.

Rdeča prašna cesta

Jackie Kay

Prevedla Mateja Petan

ŠKOTSKA KNJIŽEVNOST • 271 str. • Založba Zala 2017

Sobota je. Pravkar sem prvič prispela v Nigerijo in jutri bom spoznala svojega očeta. Ko odložim prtljago v sobi hotela Nicon, sklenem, da bom šla v bar na pijačo. Pridružita se mi dve imenitno napravljeni mladi črnki. Tu ne smem piti sama, mi povesta. Pojasnim jima, da bom naslednji dan spoznala svojega očeta. Zelo veseli sta zame. Povesta mi, da sem njuna sestra in potem celo uro klepetamo, se smejimo in šalimo. Čez čas mi ena od njiju pove, da ima denarne težave. Dam ji dvajset funtov, ona pa se začne kujati: "Je to vse, kar boš dala svoji sestri? Imas še kaj za svojo sestro?!" Pogledam drugo prijateljico, da bi videla, kaj bo rekla. Glej, da boš radodarna. Najina sestra si, reče in pri tem skomigne. Dam ji še dvajset funtov in tista, ki mi je rekla, naj bom radodarna, pove, da je utrujena, silno utrujena, in vpraša, ali bi lahko prišli k meni v sobo. K meni v sobo? prepadeno vprašam. Ja, odgovorita, kar tako, za družbo. Utrujeni sva. Ne, rečem, ne bo šlo; malce neprijetno mi je. Kujavo in zlovoljno odideta stran in sedeta na drugi konec bara, kjer ju komaj vidim, in tam ždita v senci.

Rdeča prašna cesta je pisateljica avtobiografska pripoved o iskanju lastne identitete in odkrivanju svojih korenin – nigerijskih po očetu in škotskih po materi, spopadanju s slabo prikritim rasizmom na Škotskem in drugod v 70. in 80. letih 20. stoletja ter o moči pripovedovanja zgodb. Svoje potovanje od Glasgova do Lagosa v iskanju bioloških staršev, ki je polno preobratov, presenečenj, srečnih naključij in silovitih čustev, mojstrsko, brez sentimentalnosti, prepleta z distanco, humorjem in ljubeznijo. (vir: založnik)

JACKIE KAY (1961) je priznana škotska avtorica več pesniških zbirk, romana, avtobiografije in zbirk kratkih zgodb. Za svoje delo je prejela več nagrad, med drugim Guardianovo nagrado za roman in odlikovanje reda Britanskega imperija za zasluge na področju književnosti, nedavno pa tudi častni naziv šotske nacionalne pesnice. Živi v Manchesteru, na univerzi Newcastle pa predava kreativno pisanje.

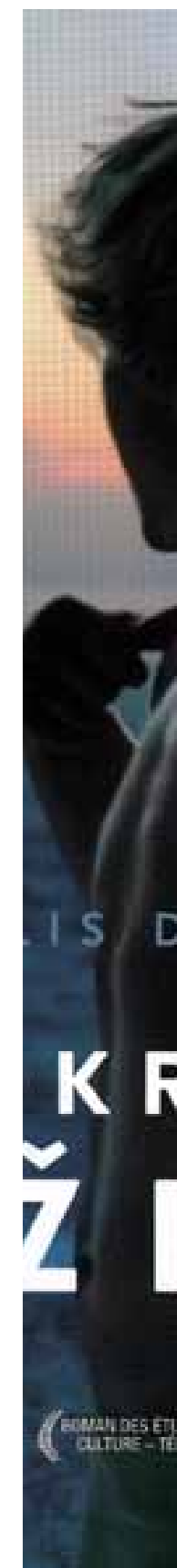
Pokrpajmo žive

Maylis de Kerangal

Prevedla Ana Barič Moder

FRANCOSKA KNJIŽEVNOST • 183 str. • Sanje 2017

Thomas ima občutek, da se počasi odceplja od zunanosti, da prebiva nekje, kjer zareza med dnevom in nočjo nanj ne vpliva več. Včasih se mu zdi, da izgublja tla pod nogami. Da bi malo zadibal, hodi na številna izobraževanja, s katerih se vrača izžet, a obdarjen s čedalje večjim uvidom in s polnejšim glasom; dela, ne da bi varčeval z energijo, kar začnajo opazati na sestankih oddelka; kmalu obvlada postopke pri vseh fazah uspavanja, vključno s fazo prebujanja, pazljivo upravlja z napravami za nadziranje in obranjanje vitalnih funkcij, zanima ga obvladovanje bolečine. Sedem let takega ritma in potem želja, da bi se v okviru istega področja usmeril drugam. Postane eden izmed tristo zdravstvenih tehnikov – transplantacijskih koordinatorjev v državi, zaposli se v bolnišnici v Le Havru, devetindvajset let ima in blesti. Ko ga sprašujejo, kaj ga je pripeljalo do nove usmeritve, ki je nedvomno zahtevala dodatno izobraževanje, Thomas odvrne: odnosi z bližnjimi, psihologija, pravo, kolektivna dimenzija postopkov, vse, kar je povezano s poklicem zdravstvenega tehnika, to že, in vendar je tu še nekaj, nekaj bolj zapletenega, in če začuti, da lahko sogovorniku zaupa, če se odloči vzeti si čas, potem se razgovori o nenavadnem tipanju na pragu življenja, o spraševanju o človeškem telesu in njegovi uporabnosti, o stališčih do smrti in njenih pojavnih oblik – kajti za to pravzaprav gre.

Roman obravnava etične, filozofske in strokovne dileme, povezane z darovanjem organov. V celoti se odvije v štiriindvajsetih urah: po nenadni smrti devetnajstletnika v prometni nesreči spremljamo zapleteno pot njegovega srca do bodoče prejemnice, zaznamovano z značilnim menjavanjem pripovedne perspektive (skozi oči darovalčevih staršev, kirurga in drugih zdravstvenih delavcev). Roman odlikuje izbrušen in premišljen slog; pretežno deskriptiven in nesentimentalen, obenem pa razgiban in mojstrsko prilagojen vsakemu posameznemu liku, s čimer avtorica večje ubesedi tako kolektivni napor kot boleče intimne odločitve vpletenih. Gre za vrhunsko delo, ki je kljub specifičnosti tematike globoko univerzalno, saj se na senzibilen in pronicljiv način loteva občečloveških vprašanj, povezanih s krhkostjo življenja, žalovanjem in upanjem. (vir: založnik)

MAYLIS DE KERANGAL (1967), francoska pisateljica, je do sedaj objavila devet romanov, ki so ji prinesli številne ugledne literarne nagrade, najbolj cenjen med kritiki in bralci pa je prav roman *Pokrpajmo žive*, ki so ga kmalu po izidu prevedli v vse glavne evropske jezike.

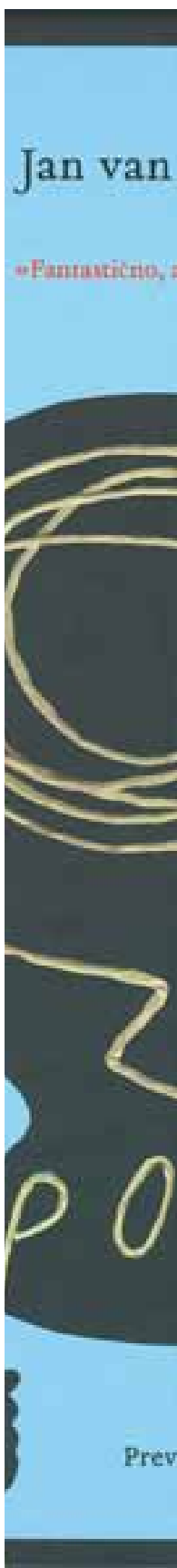

Zadnji pobeg

Jan van Mersbergen

Prevedla Mateja Seliškar Kenda

NIZOZEMSKA KNJIŽEVNOST • 234 str. • Cankarjeva založba 2016

Zelo dolgo se ni ničesar bal, resnično ničesar. Primerjal se je s ptico, ki lahko poleti kamorkoli, ne zgolj zato, da bi si poiskala brano, ali ker bi bila žejna, ali ker bi se morala skriti pred dežjem, ampak enostavno zato, ker je na svetu in njeno mesto ni zgolj tukaj, temveč tudi tam, na drugi strani plota, visoko v drevesni krošnji, nad dimniki, na kakšni stari strešni anteni. [...] Sprva je bilo na tujem vse temno, a to je prenašal več let. Živel je ponoči, tistega popoldneva pa je bil zunaj, in čeprav je bil dan temačen in je divjala nevihta, je bil buden in se je lahko skrtil na varno, in četudi bi tisti večer odšel delat kot po navadi in bi ga v Pychi ali pri Johanu čakalo mrzlo žganje, se je strah, da bi vse skupaj spet izgubil, vrnil in zaradi tega so njegovi dnevi postali lažji in obenem težji in tudi toplejši in krbkejši.

Ko sem vse izgubil, sem izgubil tudi strah, da bi vse izgubil. Ali drugače: Če pred vsem pobegneš, si zmeraj svoboden. – Slednje je bil Ivanov moto vse do klica, v katerem ga sin, za katerega ni vedel, da obstaja, seznanil z dejstvom očetovstva. Zgodba se dogaja v sodobnem času na Nizozemskem, avtor pa nas pripovedno nevsiljivo a nadvse prepričljivo vpelje v polje osebnega zorenja glavnega junaka, ki se z artistično točko preživlja v nočnih lokalih in mu je bila do usodnega klica tuja vsakršna navezanost, razen potlačene in boleče, ki se je navezovala na starše, brata in dom, ki ga je nenadoma zapustil v času pred vojno v Jugoslaviji. Dejstvo očetovstva ga notranje nalomi in odpre rano, ki kliče po bližini, četudi za ceno sprejetja odgovornosti. Nežen, tih in ganljiv roman, ki se bralca dotakne brez velikih besed in moraliziranj.

JAN VAN MERSBERGEN (1971) velja za enega najzanimivejših mlajših nizozemskih pisateljev. Svoje odmevne kratke zgodbe objavlja v številnih nizozemskih časopisih in revijah, njegova spletna stran pa je bila razglašena za najboljši nizozemski spletni dnevnik.

Spominčice

Blaže Minevski

Prevedla Sonja Dolžan

MAKEDONSKA KNJIŽEVNOST • 388 str. • Cankarjeva založba 2016

Čas mineva skozi najine oči kakor nekaj tujega, kakor preteklost, pravim, preteklost, sem rekel, ti pa se nasmehneš, medtem ko gledaš naravnost skozi moje okrogle samoglasnike. Seveda govorim tiho, morda samo odpiram usta, pravim, usta, sem rekel, medtem ko gledam levi kotiček tvojih ustnic, ki nežno trepetajo, kakor da me razumeš, kakor da se ti smilim. Imenoval te bom Doruntina, rečem, ti pa me gledaš skozi optični odmerek in z ustnic mi prebereš svoje ime. Tvoji lasje so polni modrih cvetkov, kakor da bi spominčice rasle po tebi, pravim, in čez tebe, sem rekel, povsod naokoli, celo po zraku. Imenoval te bom Doruntina, ponovim malo glasneje, črko za črko, ali pa morda samo odpiram usta, ti pa se spet nasmehneš in trepneš z levim očesom, kar pomeni, da se strinjaš. In glej, tudi metulj je tukaj, isti metulj, ki je letel proti meni; mislil sem, da je utonil v reki! Vendarle se je rešil, živ je. Slišim, kako nenadoma čudno zažubori potok, ki se spušča ob meni, pa tudi potok, ki se izliva v reko med nama, spodaj. Dva potoka, dva brega, ista reka, si rečem. Medtem ko poslušam žuborenje, nenadoma, kakor v sanjah, pravim, nenadoma, sem rekel, postanem pripoved, ki pripoveduje samo sebe, pripoved, ki jo je treba preživeti, da bi jo lahko povedal ...

Makedonija. Morda leta 2001. Morda zdaj. Morda vedno. Dva ostrostrelca, pripadnika dveh nasprotnih vojsk, dveh nasprotnih ideologij, dveh nasprotnih religij ... Ona in on. On jo opazi skozi optični merek svojega orožja in ugotovi, da je ona prva videla njega. Prva ga je imela na muhi, ampak – zakaj ga ni ubila? Celotna zgodba, ki jo prvoosebni pripovedovalec pripoveduje njej, ki jo ima na muhi, njej, ki ga ima na muhi, se odvija v enem samem trenutku. Roman primerjajo z narobe obrnjeno Tisoč in eno nočjo. Pripovedovalec je možki, ki v brezčasnem prostoru pripoveduje zgodbe, v katerih se brez pravega reda, odvisno od trenutnega navdiha, prepletajo spomini na njegovo življenje, od najzgodnejšega otroštva pa vse do trenutka, ko se je pridružil vojaški enoti. Ona pa ga na čuden način poslušajo in razume, iz njegovih oči bere njegove misli. Kako se zgodba konča? Kdo na koncu preživi? Ali sploh kdo?

BLAŽE MINEVSKI (1961) je avtor vrste romanov, kratkih zgodb in dram. Za *Spominčice* je leta 2008 dobil nagrado Društva makedonskih pisateljev za najboljšo prozno knjigo, nagrado Roman leta dnevnika *Jutranji dnevnik* in nagrado mesta Skopje 13. november.

Stvari, ki jih ne narediva

Andrés Neuman

Prevedla Marjeta Drobnič

ARGENTINSKO-ŠPANSKA KNJIŽEVNOST • 132 str. • Cankarjeva založba 2017

Mamo sem stisnil v objem, kot me je sama prenekaterokrat odela v svojega, ko je bil svet še prostran in moje noge še kratke. Se je mogoče skrčiti čez noč? Se lahko človeško telo spremeni v spužvo, ki se, prepojena z bojaznijo, zgosti in izgubi prostornino? Mama se mi je zdela nižja, bolj subljata, a vseeno težja kot prej, kot tišeča k tlom. Njena porožna dlan se je sklenila okrog moje. Predstavljal sem si otroka v kadi, golega, pričakujočega, kako stiska gobo. In hotel sem mami nekaj povedati, pa nisem znal govoriti. / Bližina smrti nas izžame tako močno, da bi bili zmožni pozabiti na svoja prepričanja, jih iztisniti iz sebe kot tekočino. Je to res šibkost? Morda je to še zadnja trdnost: prihod tja, kamor nikoli nismo slutili, da bomo prišli. Smrt pomnoži našo pozornost. Zbudi nas dvakrat. Prvo noč, ki sem jo preživel z mamo, ko je ostala v bolnišnici ali ko je sama ostala zaprta nekje v sebi, se je moja slutnja izkazala za resnično: nekaterih ljubezni ni mogoče poplačati. Naj se otrok še tako trudi, da bi se odkupil staršem, bo zmeraj še kje ostal dolg, ki bo drgetal od mraza.

Povedati kratko zgodbo je znati ohraniti skrivnost. Liki se ne predstavljajo: delujejo. V kratki zgodbi je lahko minuta večna in večnost zaobjeta v minuti. Če ne gane, ni zgodbe. Nekateri kratke zgodbe si zaslužijo konec s podpičjem; ... To so zgolj nekateri od elementov kratke zgodbe, ki jih ob koncu svoje zbirke zapiše (in jim tudi sicer sledi) Andrés Neuman, argentinsko-španski pisatelj, ki med pisci kratkih zgodb zajema posebno mesto. Je pronicljiv opazovalec človeške duše, medčloveških odnosov in življenja nasploh. Kot pisatelj, izjemno občutljiv in dojemljiv za izkušnjo življenja, vselej gane in zareže, trpko in humorno, pri tem pa slehernemu bralcu dopušča, da si o(b) prebranem ustvarja svoj vtis. Kratke zgodbe, za katere bi težko rekli, da kratkočasijo. Duhovite, inteligentne, sladko-grenke. O odnosih med moškim in žensko, družinskih vezeh, soočanju s smrtjo, krivdi in nedolžnosti, (ne) normalnosti, jeziku in književnosti, branju ... o marsičem.

ANDRÉS NEUMAN (1977) je argentinsko-španski avtor, ki se je v zadnjem desetletju močno uveljavil tudi v mednarodnem prostoru, posebno po letu 2009, ko je objavil roman *Popotnik stoletja*, v slovenščini pa je leta 2013 izšel tudi roman *Samogovori*. Prejel je številne nagrade tako doma kot v tujini.

Čudo

R. J. Palacio

Prevedel Boštjan Gorenc

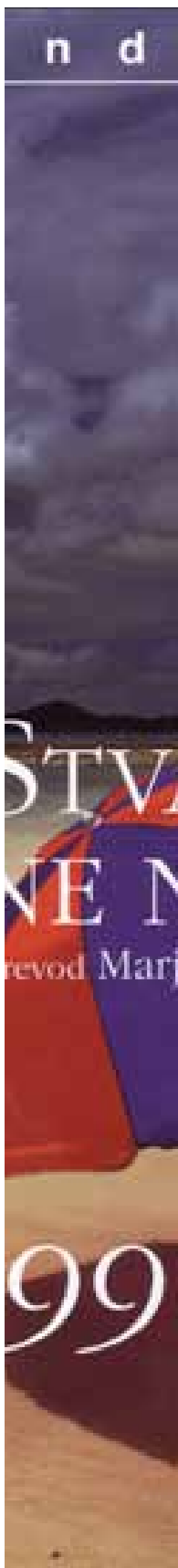

AMERIŠKA KNJIŽEVNOST • 326 str. • Ocean 2014

Vem, da nisem navaden desetletnik. Mislim, že res, da počnem navadne stvari. Jem sladoled. Vozim se s kolesom. Žogam se. Imam Xbox. Te zadeve me delajo navadnega. Najbrž. In počutim se navadnega. Na znotraj. Ampak vem, da navadni otroci ne plašijo drugih navadnih otrok, da ti na igriščih kriče bežijo proč. Vem, da v navadne otroke ne strmijo čisto na vsakem koraku. Če bi našel čarobno svetilko, in bi si lahko zaželel eno željo, bi si zaželel, da bi imel navaden obraz, ki ga ne bi opazil čisto nihče. Zaželel bi si, da bi se lahko sprehajal po ulici, ne da bi se ljudje naglo obračali proč, ko bi me zagledali. Takole mislim: Edini razlog, da nisem navaden, je to, da me nihče ne vidi kot navadnega. / Ampak na svoj videz sem se do zdaj že nekako navadil. Znam se pretvarjati, da ne opazim, kako se ljudje pačijo. To prav dobro obvladamo že vsi skupaj: jaz, mami, oči in Via. Naj se popravim: Vii to ne gre tako dobro od rok. Res ji gre na živce, kadar kdo naredi kaj nesramnega. [...] Via me nima za navadnega. Pravi, da me ima, ampak če bi bil navaden, ne bi čutila takšne potrebe po tem, da me zaščiti. Tudi mami in oči me nimata za navadnega. Imata me za izjemnega. Mislim, da sem jaz edina oseba na svetu, ki ji je jasno, kako navaden sem.

August Pullman se je rodil s hudo deformacijo obraza. Do desetega leta ni hodil v šolo, ampak je imel zaradi številnih zahtevnih operacij in dolgotrajnih okrevanj pouk doma. Z vstopom v peti razred osnovne šole je zdaj njegova edina želja, da bi ga sošolci imeli za navadnega. Toda novi sošolci ne morejo prezreti njegovega nenavadnega obraza. Poleg Augusta, ki izredno duhovito pripoveduje o sebi, svoji družini in svetu, ki ga obdaja, svoja razmišljanja o tem nadarjenem fantu razkrijejo še sestra Via, njen fant Justin, novi sošolec Jack, prijateljica Summer in Viina prijateljica Miranda. Vsi njihovi pogledi se združujejo v boju za sočutje, empatijo in sprejemanje drugačnosti. (vir: založnik)

R. J. PALACIO (1963), (njeno pravo ime je Raquel Jaramillo), živi in dela v New Yorku. *Čudo*, mladinski roman o Augustu Pullmanu, njegovi izjemni družini in prijateljih, je njeno prvo literarno delo. K razmišljanju o tem, kako je živeti v koži nekoga, ki ima »nenavaden« obraz, jo je spodbudila mala deklica, ki so jo s sinovoma nekoč srečali pred prodajalno sladoleda.

Kako je mogoče

Anica Perme

SLOVENSKA KNJIŽEVNOST • 278 str. • Samozaložba 2017

Srečno sem dočakala mojih osemdeset let. Sedaj pa se življenjski studenček tudi meni izteka. Prihaja čas, ko bo treba pospraviti za seboj. Danes pospravljam moje mladostne sanje in ljubezni. Saj te bo pri mojih letih najlažje pospraviti. Pospraviti in pozabiti vse moje sanje, velike ljubezni. Joj, koliko jih je bilo. / Ljubila sem risanje. Ljubila sem glasbo, pisala pesmi, zgode in nezgode. Ljubila sem balet. Vsa ogledala so bila premajhna, ko sem se vrtela po prstih pred njimi. Ljubila sem gledališče. Igralka bom. Oh, kakšne sanje. Ljubila sem večerne megle, ko so se začele plaziti nad vodo. Zaljubljeno sem gledala luno. Ah, ko bi bila mesečnica in bi me luna nosila po strehah. Kako bi bila to čudovita noč. Pa me ni uslišala. Ljubila sem let ptic, občudovala kanje let. Želela poleteti z njimi prek zelenih smrek. / Ljubila sem mah v temnem gozdu. Tam sem prisluškovala vetru, ki se je podil nad vrhovi dreves. Bučal in robnel, prepogibal drevesa, da so si podajala veje. Kakšen spev! Spev narave o ljubezni, ki se je spreminjal v orkan in nato pomirjeno odplaval drugam.

Spomini sevniške literarne ustvarjalke Anice Perme bralcu odstrejo življenjsko zgodbo 'ženske, ki je želela poleteti v svet, ki je vse preveč želela, a so se ji vsakokrat polomila krila. Le sanjala je lahko svoje tihe sanje, kako poleteti v svet.' Pripoved se odvija okrog avtoričinih prednikov in sorodnikov in skozi opisovanje njihovih vezi spoznamo vso bridkost odraščanja male Anice. Pri osmih letih tragično izgubi ljubljene očeta, na vidiku sta druga svetovna vojna in izgnanstvo, kratkotrajno veselje ob koncu vojne pa prekine spoznanje, da nimajo več doma. Protagonistki življenje tudi v zrelih letih ne prizanaša, saj potem ko si ustvari družino, moža prizadene huda bolezen. Vendar iz knjige vejejo moč, ljubezen do življenja in notranja umirjenost, ki jo avtorica premore kljub hudim preizkušnjam. Še toliko bolj zanimivo za branje, ker izhaja iz poznanega okolja.

ANICA PERME (1930) se je rodila v Sevnici, del mladosti po drugi svetovni vojni pa je preživela v Grosupljem. Svoj dom si je z družino ustvarila v Sevnici, kjer je službovala na sodišču. Aktivno sodeluje in ustvarja v literarni skupini Večerna zarja v Društvu upokojencev Sevnica.

Vdih. Izdih.

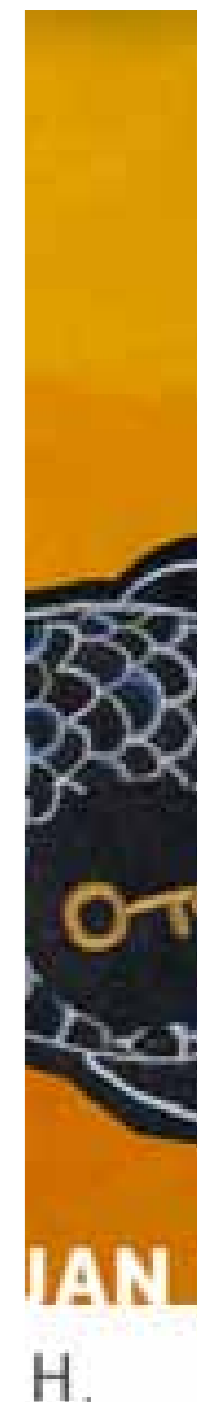
Sebastijan Pregelj

SLOVENSKA KNJIŽEVNOST • 191 str. • Goga 2017

Vsake toliko jima v oči posije sonce, a se zmaj obrača in z njim se obračata tudi fant in mož. Ta trenutek je samo najin, reče Adam. Verjetno se ga kasneje niti ne boš spomnil, meni pa bo ostal v spominu. Ko bom odhajal, se ga bom spomnil. Spomnil se bom tvojega obraza in veselja v tvojih očeh. Spomnil se bom tvojih rok, kako držijo vrv, na kateri je zmaj. Pomislil bom, da sva ta trenutek imela vse. Mogoče ni trajalo dolgo, a sva bila neskončno srečna, čeprav se ti nisi zavedal, jaz pa sem se trudil zapomniti tako močno, da sreče sploh nisem več občutil, le še željo, da si zapomnim in obranim, kar sem vedel, da ni za zdaj, ampak za kasneje. Ko boš odrasel, sem prepričan, da se bo zgodilo tudi tebi. Prišel bo trenutek, ki si ga boš želel shraniti za kasneje, za uro, ko boš odhajal. Ampak ne boj se, saj ni drugače, kot če odpreš vrata in stopiš ven. Če zdaj spustiš zmaja, boš videl, da ni nič hudega. Dvignil se bo v nebo in počasi izginil, tebi pa bo ostal spomin. In nekega dne, to ti obljubim, ga boš spet zagledal, spet ga boš našel. Čakal te bo. Tako je z ljudmi, tako je z živalmi, tako je z vsem, kar imamo radi. Nekega dne boš spet imel vse. Jaz se veselim drevesa, polnega ptic, veselim se njihovega petja. Vem, da me nekje čaka, samo tja moram priti. Zato me ni strah.

Adam, moški, ki lovi neme ptice, pride v veliko mesto. V svoj dom na obali se vrne s prazno kletko in z dečkom brez staršev. Ta kmalu vzljubi Adama in njegova sostanovalca, Emo Olivio in Kana. Vse je nekako vsakdanje, le odrasli stanovalci hiše ponoči včasih izginejo in potem zjutraj opravljajo delo, o katerem nikoli ne govorijo. Meje med resničnim in fantazijskim svetom so krhke in majave - zdi se nam, da smo v neki mračni antiutopiji, a je ta z vsako stranjo bolj podobna našemu resničnemu svetu. Vdih. Izdih. je izjemno izpisana prilika in hkrati angažirano pisanje, ki se svojsko odziva na aktualno begunsko krizo. (vir: založnik)

SEBASTIJAN PREGELJ (1970) je pisatelj, ki je svoje zgodbe objavljaval v literarnih revijah od leta 1991 dalje. Izdal je štiri zbirke kratke proze in pet romanov. S tremi romani je bil finalist za nagrado Kresnik, njegove zgodbe pa so bile uvrščene v antologije, ki so izšle v nemškem, slovaškem, poljskem in angleškem prevodu. V zadnjem času veliko piše tudi za otroke in mladino.

Pedro Paramo

Juan Rulfo

Prevedla Vesna Velkoverh Bukilica

MEHIŠKA KNJIŽEVNOST • 134 str. • Mladinska knjiga 2017

Življenje je že samo po sebi težko prenašati. Edino, kar te žene, da vlečeš noge za sabo, je upanje, da te bodo po smrti odpeljali nekam drugam; če pa ti zaprejo še ta vrata in ostanejo odprta samo vrata pekla, bi bilo bolje, da se ne bi rodila ... Zame, Juan Preciado, so nebesa tu, kjer sem zdaj. / Pa tvoja duša? Kam misliš, da je šla? / Najbrž blodi po zemlji, kot toliko drugih; išče žive, da bi molili zanjo. Mogoče me sovraži, ker sem bila tako grda do nje; ampak to me ne skrbi več. Mir imam pred njenim nadležnim kesanjem. Še tisto malo, kar sem pojedla, mi je zagrenila in me ponoči morila z nemirnimi mislimi, s podobami pogubljenih in tako naprej. Ko sem sedla, da umrem, me je rotila, naj vstanem in še naprej tovorim življenje na grbi, kot da je še vedno pričakovala kak čudež, ki bi me opral krivde. Niti potrudila se nisem: Tu se pot konča, sem ji rekla. Ne zmorem več. In odprla sem usta, da bi odšla. In je šla. Čutila sem, kako mi je padla na roke nit krvi, s katero je bila privezana na moje srce.

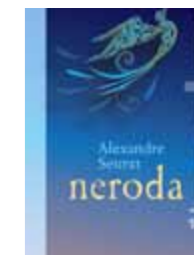
Pedro Páramo, zemljiški mogotec in oče mnogih otrok, ki so jih matere, izrabljena ženska telesa, rojevale na rogoznicah, je živel v vasi Comala, zdaj mrtvem kraju, na prvi vtis kot da brez zvokov, ki bi se polegali na vroče tlakovane ulice. Mladenič, ki umirajoči materi obljubi, da poišče svojega očeta, njega, se ob prihodu sooči s praznimi hišami in razvaljenimi vrati, preraščenimi s plevelom, a kaj kmalu ga obiščejo številni duhovi in plašijo ga odmevi, ki so ostali zaklenjeni med zidovi, ter kriki pogubljenih duš, ki še vedno niso našle poslednjega pokoja. Mati, ki je otroštvo in najboljša leta preživela v Comali, vanjo niti umret ni mogla priti, poslala je svojega sina, da bi tam umrl namesto nje. Pred očmi bralca se odvija navdse zagonetna zgodba, zato naj bo upoštevan dobronameren nasvet: preberite na mah, ampak le, če premorete dovolj domišljije in ste naklonjeni absurdnosti magičnega realizma.

JUAN RULFO (1917-1986) je živel življenje javnega uslužbenca in je v svojem življenju napisal zgolj en roman – *Pedro Páramo*. Z njim si je, čeprav je bila knjiga sprva deležna precej nenaklonjenih kritik, vseeno zagotovil slavo literarnega klasika, predvsem z navdušenjem pomembnih glasov, npr. Carlosa Fuentesa in Octavia Paza, ki sta roman proglasila za literarni biser.

Neroda

Alexandre Serault

Prevedla Saša Jerele

FRANCOSKA KNJIŽEVNOST • 117 str. • Modrijan 2017

Pravljica, ki se konča ponoči v nekem predoru sredi mesta, na bitri cesti, ki vijuga ob reki. Avtomobil, ki se zarije v steber, se vname, in princesa umre, zgori pri živem telesu. Princesa je zdaj samo še truplo, stisnjeno v pločevino. To je bila zame Diana, in mislim, da ne samo zame. Kako čudna je misel, sem si rekla, da tako poimenuješ lastno hčer, nemogoče, da starši na to ne bi pomislili. Ampak morda me je ta misel obšla šele po prvih dvomih in me potem obsedla. Podoba princese v zogleneli pločevini, ki jo je sredi noči zmečkalo ob stebru v nekem predoru, se je stapljala s podobo smehljajoče se in naivne deklice v mojem razredu. Diana je bila deklica, ki je vzbujala pomilovanje, prosjačila za pozornost, se ves čas smehljala, vedno trmasta in vedno prizadevna – ampak zmeraj preveč. Manjkal je, ne vem, kakšen prostor za igro, minimalna razdalja med drugimi in njo, zavest, da v zameno za tisto, kar dobiva, tudi daje – ampak njej se je vedno zdelo, da mora biti hvaležna. Da mora druge moledovati, naj jo vključijo v svoje igre. Drugi otroci so se iz nagonске krutosti iz nje norčevali, in kadar so jo vključili, so zmeraj kaznovali njo, Diana pa je to sprejemala z nasmehom ...

Roman se naslanja na pričevanja v medijsko razvpitem procesu Marine Sabatier, v katerem sta bila starša trpinčene deklice leta 2012 obsojena na tridesetletno zaporno kazen. Sojenje je razgalilo številne hibe v delovanju in povezanosti pristojnih institucij, zlasti služb socialnega varstva in državnega tožilstva, pa tudi temeljno nemoč družbe pri razkrivanju specifičnih zlorab. Zastavilo je torej nekatera vprašanja, s kakršnimi se že nekaj časa ukvarjamo tudi pri nas. O deklici, ki v romanu dobi ime Diana, vse izvemo le iz »druge roke«. Sledimo pričevanjem različnih oseb, s katerimi je bila v stikih, sprva predvsem bližnjih (stara mama, teta, brat), zatem pa se vrsti vse več izjav pedagoškega, medicinskega in drugega strokovnega osebja. Zgodba se tako razvija od pogleda »od znotraj«, ki spremlja življenje Diane in njenih staršev v družinskem kontekstu, k pogledu »od zunaj« ter od zgolj slutenj o nasilju med štirimi stenami preko vse oprijemljivejših dejstev do tragičnega konca. (vir: založnik)

ALEXANDRE SERAULT (1979), francoski pisatelj, je po izobrazbi komparativist, v Angersu poučuje književnost na tamkajšnji univerzi. Leta 2015 je objavil knjižni prvenec *Neroda* in z njim pritegnil nemalo pozornosti, saj je pretresljivo in obenem družbeno aktualno temo družinskega nasilja združil z izjemno trezno pisavo.

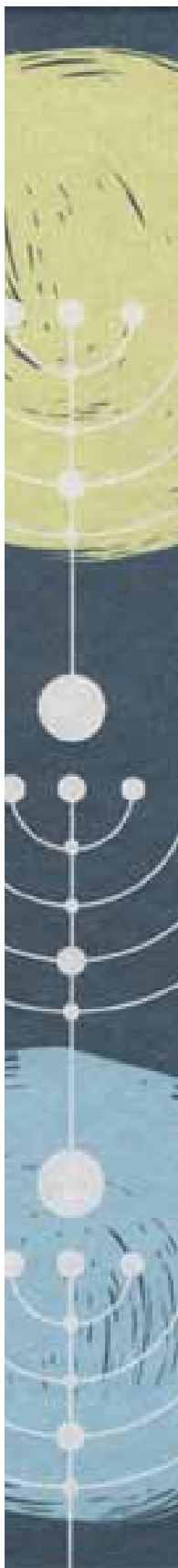

Moč teme

Isaac Bashevis Singer

Prevedla Jana Unuk

POLJSKA KNJIŽEVNOST • 410 str. • Mladinska knjiga 2017

Šida je vedela, da je ne glede na to, kako tiho je, vedno lahko še tiše. Tišina je kakor sadeži, ki imajo dupline v duplinah, ki je tako majhna, da je enaka nič, vendar tako mogočna, da je iz nje mogoče ustvariti svetove. Ta zadnja točka je bistvo vseh bistev. Vse drugo je zunanje, nič več kot skorja, lupina, površina. Kdor je dosegel dokončno točko, zadnjo stopnjo tišine, ne ve za čas in prostor, za smrt in poželenje. Tam sta možko in žensko za vekomaj združeni; volja in dejanje sta eno. Ta poslednja tišina je Bog. Toda Bog sam še naprej prodira globlje vase. Sestopa v svoje globine. Njegova narav je kakor jama brez dna. Ne neba raziskovati svojega lastnega brezna.

Moč teme je zbirka dvajsetih kratkih zgodb, zapisanih v mehkem, skorajda pravljicnem tonu, v katerih spoznavamo tihe, zemeljsko trpeče usode posameznikov v judovski skupnosti. Posebnosti vsakega od njih so v avtorjevih očeh sprejete nežno; namesto kritike so mehko in nevsiljivo ponujena moralna sporočila in še ta predvsem na način zapisa nekega višjega življenjskega reda, nikakor torej ne grozečega imperativa. Vsi smo krvavi pod kožo, Singer to razume in sprejema brez obsojanja. Bolj kot graja ga vodi potreba po razumevanju in sprejemanju vsega človeškega ter ob tem spoznanje, da je tuzemsko življenje podobno igrišču, na katerem je možno vse in je vse, kar se zgodi, naj bo še tako drugačno od naših predstav igre, tudi enako resnično in ne nujno napačno, zgolj drugačno. Posamezne usode, ki se z občasnimi trki kratkotrajno ali dolgotrajneje srečujejo, pa vsaka zase živi v lastnem tuzemsko doživljajskem mehurčku in znotraj svoje osebne poti deluje ter živi z enako pravico na svoj lasten način kot to počno vse ostale.

ISAAC BASHEVIS SINGER (1904-1991) se je rodil na Poljskem v globoko verni in zelo izobraženi hasidski družini. Že kmalu na začetku svoje pisateljske poti se je odmaknil od tradicionalnega judovstva ter začel razmišljati o večnih vprašanjih, ki tvorijo idejno jedro njegovega leposlovja: obstoj Boga in njegova krutost, grešnost človeka, etika in morala, ravnanje posameznika v primežu težkih trenutkov ...

Starec in jaz

Sarival Sosič

SLOVENSKA KNJIŽEVNOST • 203 str. • Litera 2017

... starec je že stopal proti velikemu Bosendorferju v delovni sobi, tisti največji sobi, kjer je na sredini stal velik črn koncertni klavir, na stenah nekaj slik, v ometu celo mozaično figuralno delo in ob stenah vrsta omar z okoli tri tisoč knjigami, to je bila soba, kjer se je pisalo pisma, bralo, učilo, razmišljalo, živelo na drugih, ne tako preprostih, ne tako običajnih nivojih, v tem prostoru so se realnost, logičnost, že naučene misli, obnašanja, navade, skratka značaj spreminjali proti neobičajnosti, nevsakdanjosti, tudi nelogičnim posebnostim, že pridobljeno lenobno obnašanje, šibka volja, nevztrajnost so se v trenutku začeli spreminjati v nekaj, kar do takrat še nisem poznal, v nekakšno divjo, posebno erotično življenjsko energijo, ki bo postopoma preseгла, preoblikovala nesmisel mojega dotedanjega obstajanja v potovanje proti odraščanju skozi učenje, v tem prostoru ni bilo izmikavanja, lenobnega poležavanja, govoričenja praznih besed, sprenevedanje ni imelo nobenega smisla, tu se je igralo klavir.

On (pripovedovalec), ki je na začetku svojih dvajsetih, neizkušen, brezciljen, ohromljen v svoji šibki volji do vztrajnosti in učenja ter pomehkužen, sreča starca, odprtega za daritev, da mu cele dneve predaja svoje glasbeno znanje in ga potrpežljivo vpeljuje v igranje klavirja, ga uči o umetnosti in mu privzgoji strast do literature. Ta, starec, ki živi izredno asketsko ter ustvarja svojo podobo predvsem z dejanji, mu strogo špartansko, a z največjo možno stopnjo darežljivosti in izgrajeno življenjsko modrostjo pomaga do zavetja osebne odgovornosti ter mu z odpiranjem neobičajnih pogledov razbija omejenost v razmišljanju. Z vsem in ob vsem tem pa mu predvsem izkazuje pomen in daritev prijateljstva. Roman, ki spominja na gosto nabrekanje spomina in intimne, je podan v tihotnem tonu miselnega loka in se bralca dotika v tisti točki samosti, iz katere zajemamo ponotranjeno reflektiran pogled na življenje z vsebinami smisla, prijateljstva, strasti, umetnosti in vsega ostalega, kar se nas bolj ali manj zavestno dotika. Izredno nežno pisanje.

SARIVAL SOSIČ (1962) je po poklicu kustos v Mestni galeriji Ljubljana, po izobrazbi pa učitelj glasbene vzgoje, diplomiran komparativist, profesor umetnostne zgodovine in doktor znanosti, ki suvereno hodi po svetovih resničnega, dobrega, lepega, njegov življenjski stil je hoja po robovih askeze in hedonizma.

VAL
SOS
IN J

Pod snegom

Petra Soukupová

Prevedla Nives Vidrih

ČEŠKA KNJIŽEVNOST • 361 str. • Celjska Mohorjeva družba 2017

Nenavadno jutro je, zunaj je od jutra temno, snežilo bo, upam, da puncam to ne bo otežilo poti, svež sneg pa bo po drugi strani razveselil otroke. Zame to ne bo prijeten dan. Ampak moram se potruditi, zaradi otrok. Ali mogoče tudi zaradi punc. To si je on zamislil, češ da jim ne bova še nič povedala, ni mi znal navesti razloga, mislim, da bi punce to zagotovo prenesle, saj so že zdavnaj odrasle, in kaj se jih to sploh tiče, zanje se nikoli ne bo nič spremenilo, oba jima bova tukaj na razpolago, pa kaj potem, če vsak v svoji hiši. Ampak ko me je prosil za to, ko je prišel na dan s to idejo, je zgedel tako žalostno, tako onemoglo, v zadnjih letih se je precej postaral, mogoče je to zato, ker ga ne vidim več vsak dan, zdi se mi tako star, enostavno nisem mogla odkloniti, in v bistvu tudi jaz nočem o tem razpravljati s puncami, ali vsaj ne nujno danes, rada bi jih videla in se jih naučila, videla vnučke, gotovo so vsi zrasli, in Filipka sem videla samo dvakrat, v porodnišnici in potem za božič, punce ne prihajajo pogosto sem, ampak s tem sem se že zdavnaj sprijaznila, to je itak zaradi njega, nihče se ne počuti dobro z njim, čeprav ga imajo rade, nočejo biti skupaj z njim dlje časa, ko bojo punce to enkrat zvedele, bojo morda spet začele prihajati sem, k meni, včasih skrivoma mislim na to, vseeno pa sem že vajena, da se stvari, o katerih sanjariš, ne zgodijo, že dolgo vajena, da moraš živeti po svojih najboljših močeh, in če si sam, si pač sam. To ni upanje, ki bi me bromilo, samo občasno me prešine.

Na videz vsakdanja situacija. Tri sestre se nekega zimskega dne usedejo v avto in odpravijo k staršem na praznovanje očetovega rojstnega dneva. Blanka z dvema hčerama, dojenčkom in psom, Olina s sinom in iPadom, Kristýna z mačkom od prejšnjega večera. V polnem avtu pa se skupaj z njimi peljejo tudi njihove življenjske zgodbe, spomini na otroštvo, neizpolnjene sanje in frustracije, tako da je ozračje že čez nekaj kilometrov precej naelektreno. Pri tem pa nobena od sester še ne sluti, da jih v domu staršev čakajo še nove neprijetnosti. (vir: založnik)

PĚTRA SOUKUPOVÁ (1982) je doštudirala scenaristiko in dramaturgijo na FAMU, Filmski akademiji v Pragi. Njena prva knjiga *Morje* (2007) je dobila nagrado Jiříja Orteny za mlade avtorje; triptih *Izginiti* (2009) je prejel nagrado Magnesia Litera.

Ženska drugje

Maja Gal Štromar

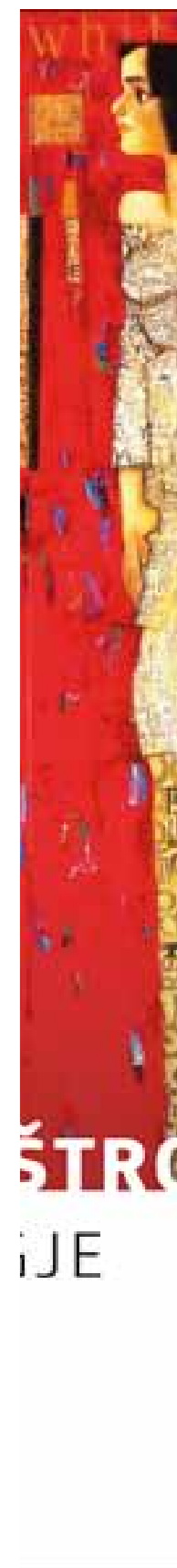

SLOVENSKA KNJIŽEVNOST • 272 str. • Goga 2017

Stojim za oknom. Za malo okroglo lino. Noč je. Na nebu niti ene same zvezde. Nekje na drugem koncu neba švigajo strele, prepletajo nebo v pajkovo mrežo. Kje je sedaj mama? Je to ona? Ima to moč, da bi se preobrazila v strelo? V grom? Od vedno je verjela le v oprijemljivost sveta, ki ga je tehtala. Kot sestavine za njeno nemogočo kubo. / Razgreto čelo prislonim ob okroglo lino. Hladi me. Spomin me odnese na mamin trebuh, na pogled skozi popek, še preden se je vse dobro začelo. [...] Tako drugačna sem od svoje matere, sem govorila vrsto let in po preselitvi k Ulrichu smo se vedno redkeje videvali. Nisem imela posebne želje, da bi se družili, še posebej ne po očetovi smrti. A zdaj bi jo rada dosegla, jo našla in ji ob srečanju priznala, da sva si vendar bili podobni. Od vedno. Kot jajce jajcu. A ponovno me je izdala. Prehitela me je in umrla. Ja, stari jajc, bi odvrnila v svoji dobri stari maniri! Umrla je, še preden bi jo lahko sama ubila, jo dosegla, jo prerasla, jo dokončala. Morda bi pred tem hotela izvedeti, zakaj je bilo tako, in ne drugače. A zdaj je prepozno.

Ženska drugje je roman o treh zelo različnih ženskah: Slovenki Marjuti, nekoliko preobilni kuharici in nerealizirani ljubiteljici literature, Nemki Ute, lepotici, ki se iz koristoljubja poroči z direktorjem pogrebnega zavoda, ter prevajalki in tolmački Gundegi, Latvijki, ki je poklic, v katerem je uspela, ne veseli in se zato zateka k peki slaščic. Njihove zgodbe najočitneje povezuje kulinarika, ki je v vse pripovedi vpeljana skozi bogato in razvejeno metaforiko, da roman dobesedno »zadiši«, vse tri pa so tudi popotnice po notranjih ali zunanjih evropskih zemljevidih v iskanju razrešitve osebnih težav, pa tudi še odprtih ran polpretekle zgodovine. (vir: založnik)

MAJA GAL ŠTROMAR (1969) je do sedaj objavila deset literarnih del. Sicer Koprčanka, živi v Ljubljani in deluje kot svobodna umetnica. Kot gledališki pedagog vodi različne delavnice v Sloveniji, občasno poučuje tudi v tujini.

Tik pod nebom

Agata Tomažič

SLOVENSKA KNJIŽEVNOST • 203 str. • Goga 2017

Kdor te ima res rad, ti ne poklanja tvarnih reči. Te so oprijemljive, a hkrati bladne in minljive. Kdor te ima zares rad, ti pokloni, česar se ne moreš dotakniti in kar je neponovljivo. S tabo deli tvoj vsakdan in svoja občutja – spusti te v svoj svet. Metod je Ožbeju odprl vrata v svoj dom; nebotičnik je bil kraj, kjer mu je vsak prostor in vsak predmet v njem porajal spomine, mnogo prijetnejše od tistih, kakršne je hranila njegova domača hiša. Nebotičnik je bil njegovo življenje. / Stopala sta po hodniku in Ožbej je čutil, kako počasi drsi v telo svojega očeta. Gledal je na ostarelo, obrabljeno opremo z oč, s katerimi jo je – tako se mu je zdelo – opazoval on. Občutil je pri tem celo njegovo zadrego in sram in se naposled zavedel, da mu oče s tem izkazuje veliko čast in zaupanje. Ali je vedel, komu vso to ropotijo kaže, koga vodi po pisarnah, kjer so se še vedno prašili stari električni pisalni stroji, čeravno je bilo po plasti prahu videti, da niso več v rabi? Prostori so izžarevali predani mazobizem, prvovrstno resigniranost, češ, potopili se bomo, a to bomo storili z dvignjenimi zastavami in s ponosom v srcih. Kar so nekoč delali, je spreminjalo svet, potem pa je svet odrasel, se prevzel in jih pustil v nemar. Oni pa so vztrajali pri starih navadah in postopkih, kot starši otroka, ki zapusti domače okolje in se v vlemestu navzame svetovljanskih šeg in obolosti ter se, ko se po dolgih letih vrne, zgrozi ob pogledu na očeta in mater, kako v umažanih delovnih oblačilih in z robotimi gibi spodbujata vola k oranju domače njive.

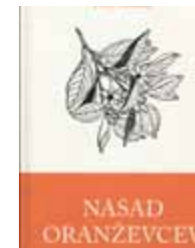
Metod in Ožbej ne bi mogla biti bolj različna: prvi možakar pri šestdesetih, zaseden v fotelju odgovornega urednika nekoč vplivnega časopisa, drugi tridesetletni novopečeni milijonar iz Silicijeve doline, ki je pomagal raztreščiti Gutenbergovo galaksijo. Toda čeprav je Metod nepovratno zataknjen v preteklosti, Ožbej pa ves čas z enim očesom na zaslonu mobilnika in z mislimi v prihodnosti, se njuni poti, za kateri se zdi, da vodita po vzporednih vesoljih, vendarle stakneta. Bo zagovornik analognega priznal poraz in se umaknil nosilcu digitalnega? Kaj je pomembnejše, besede ali bitcoini? (vir: založnik)

Roman Agate Tomažič je občudovanja vredna, resna državljanska gesta, s katero bralca vabi, da skozi fikcijo spozna realnost, v kateri še včeraj nepogrešljivi mediji danes razpadajo pri živem telesu. (M. Pišek)

AGATA TADEJA TOMAŽIČ (1977) je študirala francoščino in novinarstvo, od leta 2001 pa je bila zaposlena v časopisni hiši Delo. Poleg pisateljstva in prevajanja iz angleščine in francoščine rada kolesari in je bralni entuziast.

Nasad oranževcev

Larry Tremblay
Prevedel Jaroslav Skrušný

KANADSKA KNJIŽEVNOST • 111 str. • Družina 2017

Nihče ne bo nikoli izvedel, kaj so v resnici povedali tvojemu bratu, preden so ga prepustili usodi. Najbrž je skozi skriven predor prečkal mejo. Tega ti ne morem potrditi. Kar pa zagotovo drži in česar ne bo moč nikoli izbrisati iz zgodovine naše dežele, je način, kako je tvoj brat umrl. Razstrelil se je sredi gruče otrok. Otrok, ljubi moj Aziz, starih toliko kot on. Bilo je na desetine mrtvih in prav toliko težko ranjenih. Otroci so tekmovali s papirnatimi zmaji. Pred tem so se zbrali v šoli, kjer so si ogledali lutkovno predstavo. Nisem ti nameraval prav danes razkriti te zgodbe. S teto Dalimo sva se veliko pogovarjala. Vedela sva, da boš prej ali slej izvedel zanj. Na začetku sem bil celo malce začuden, da ti je niso zaupali že doma. Domnevam, da so se na vse pretege trudili, da bi ti prikrili resnico. Jo preobrnili v svoj prid. Ko si mi pravkar pripovedoval o glasovih, ki jih slišiš v glavi, si nisem mogel kaj, da ne bi pomislil na žrtvovane otroke in na bolečine njihovih staršev. Mislim, da v sebi žaluješ za vsemi tistimi mrtvimi otroki. Mislim, da je to tisto, kar slišiš in kar te navdaja z bolečino. To je nemara zadnje sporočilo, ki ti ga je poslal brat, ko je pritisnil na sprožilec.

Roman tematizira eno najbolj perečih tem družbene aktualnosti: terorizem in novačenje mladih samomorilcev. Postavljen nekam nedoločeno na Bližnji vzhod, napisan asketsko, a poetsko, nas prestavi v senco pomarančnih dreves, v kateri idilično odraščata mlada dvojčka Ahmed in Aziz s staršema, nedaleč od njiju pa živita njuna stara starša. Prijazno življenje grobo prekine bomba, ki pade na hišo starih staršev in ju ubije. Kmalu zatem k hiši pridejo vojaki in njunega očeta Zaheda prepričajo, da si mora eden od dvojčkov nadeti pas z eksplozivom in oditi proti sovražniku onstran gore ter se maščevati za smrt dedka in babice. Tremblay od tu naprej inteligentno dramatizira usodno odločitev in sili k razmisleku: kateri od otrok naj bi postal teroristični samomorilec, še posebej ob dejstvu, da je eden od dvojčkov bolan, roman pa spretno pripelje do presenetljivega konca. (vir: Bukla)

LARRY TREMBLAY (1954) je priznan večkrat nagrajen kanadski pisatelj, dramatik, igralec in režiser. Močan pečat je njegovemu pisanju odtisnil študij v Indiji, v svojih delih pa se osredotoča predvsem na posameznike in njihove psihološke travme.

Zakaj se otrok v poletni kuha

Aglaja Veteranyi

Prevedla Kristina Jurkovič

ŠVICARSKO-ROMUNSKA KNJIŽEVNOST • 190 str. • Modrijan 2017

Hrana moje mame res po celem svetu diši enako, ampak v tujini je drugačnega okusa, zaradi hrepenenja. / Poleg tega živimo tu kot bogataši, jušne kosti lahko po jedi mirne duše vržemo proč, medtem ko jih moramo doma pribriniti za naslednjo juho. / Moja sestrična Anika mora doma pred prodajalno kruha vso noč stati v vrsti, ljudje stojijo tako blizu drug drugega, da med čakanjem lahko spijo. / Stati v vrsti je doma poklic. / Stric Neagu in njegovi sinovi izmenično čakajo podnevi in ponoči, tik pred trgovino pa svoja dobra mesta prodajo drugim. Ti si lahko privoščiš, da za čakanje nimajo potrpljenja. Potem začnejo čakati spet od zadržaj. / V tujini si čakanje lahko pribraniš. / Tukaj za nakupovanje ne potrebuješ časa, le denar. / Na tržnici ti skoraj nikoli ni treba čakati v vrsti, nasprotno, obravnavajo te kot pomembno osebo, celo zabvalijo se ti, če kaj kupiš.

Avtobiografski roman skicira tragikomične prizore iz življenja romunske cirkuške družine, ki je v upanju na boljše življenje zbežala na Zahod in se tam nepopravljivo razbila. Zgodbo s perspektive otroka razgrinja brezimna pripovedovalka, ki otroštvo preživlja med barvitim svetom cirkuškega življenja ter zunanjim svetom krute realnosti, ki cirkusante poriva na obrobje. Po begu iz Ceaușescujeve Romunije družina sanjari o boljšem življenju in mednarodnem uspehu v filmski industriji. A življenje se obrne drugače. Starša, katerih razmerje najedajo nesoglasja, alkoholizem in incest v družini, hčerki pošljeta v dom, potem pa starejša pristane pri očetu in mlajša, protagonistka, pri materi, ki pri svoji ekstravagantni artistski točki doživi nesrečo. Odtlej mora za preživetje obeh poskrbeti pripovedovalka sama. (vir: založnik)

AGLAJA VETERANYI (1962–2002), švicarsko-romunska pisateljica, se je rodila v Bukarešti v družini cirkuških artistov, oče je bil klovn, mati akrobatka. Leta 1967 je družina pred revščino in Ceaușescujevim terorjem zbežala iz Romunije in po nekajletnem potovanju ter delu v cirkusih, kjer je Aglaja nastopala že od malih nog, leta 1977 dobila azil v Švici. V Zürichu, kjer je absolvirala študij igralkstva in pozneje tam poučevala, je živela od leta 1982 in delovala kot svobodna pisateljica in igralka. Leta 2001 se je znašla v globoki psihični krizi in se leto pozneje utopila v Züriškem jezeru.

Laurus

Jevgenij Vodolazkin

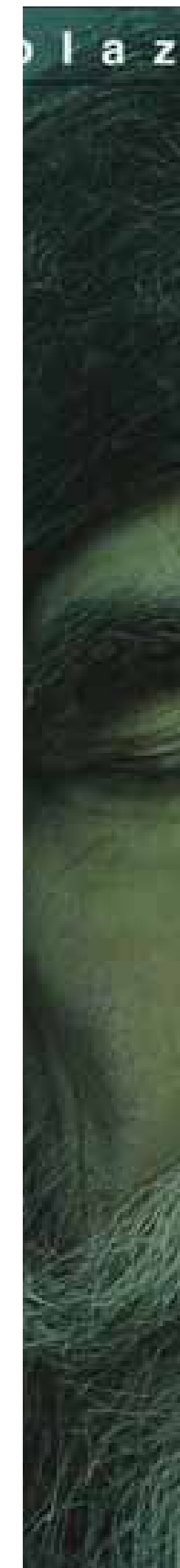
Prevedla Lijana Dejak

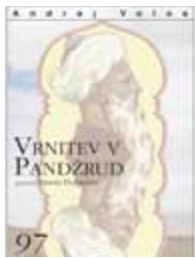
RUSKA KNJIŽEVNOST • 306 str. • Cankarjeva založba 2015

Ambrogio je sedel z glavo vznak in njegovega obraza ni bilo videti. Po Italijanovem glasu se je Arseniju zazdelo, da se smeplja. Arsenij pa je bil resen. Osupljaj ga je velikanski črni svet, ki se je razprostiral za njunima hrbtoma. Ta svet je vseboval marsikaj neznanega, skrival je nevarnosti, v nočnem vetru je šelestel z listjem in bolešno škripal z vejami. Arsenij ni več vedel, ali ta svet obstaja, na splošno ali vsaj zdaj, v tem negotovem času, ko prebiva mrak. Ali niso v temnem času dneva ukinjeni gozdovi, reke in mesta? Ali si narava ne oddahne od svoje urejenosti, da bi se zjutraj z novimi močmi iz kaosa spet spremenila v kozmos? Edini, ki si je v tem čudnem času ostal zvest, je bil Ambrogio, in Arsenij mu je bil za to globoko hvaležen.

Laurus je večplasten roman, postavljen v ruski srednjeveški čas, v katerem spremljamo osebne preobrazbe in življenjsko pot pokore zeliščarja Arsenija, ki ga v skladu z njegovim notranjim osebnim preobražanjem srečamo pod štirimi imeni. Pripovedovanje je prepredeno z opisi staroruske pobožnosti – navezanost staroruskega človeka na življenje vere je izjemna, za ceno vere so se bili pripravljene odreči celo lastnega življenja. Poleg tega se roman opira na tematiziranje o zdravju, zdravljenosti in zdravilstvu, vseskozi sledimo tudi razpredanjem o času – ki morda je, obstaja, ali pa ga morda celo ni in je res, da 'vse na svetu obstaja zunaj časa', a je človeku 'dan iz Božjega usmiljenja, da se ne bi zmedli, saj človekova zavest ne more sprejeti vase vseh dogodkov hkrati'. Vodilni motiv celotne zgodbe pa je pravzaprav ljubezen do bližnjega: Arsenijevo življenje je prikazano kot predanost mrtvi izbranki oz. žrtvovanje zanjo, ki iz vira krivde za njeno smrt postane edini smisel njegovega življenja.

JEVGENIJ VODOLAZKIN (1964) je zgodovinar, strokovnjak za rusko srednjeveško književnost, kar močno zaznamuje njegova dela. Najbolj znan je njegov roman *Laurus*, za katerega je leta 2013 prejel najvišjo rusko literarno nagrado, Veliko knjigo, in je že preveden v številne tuje jezike.

Vrnitev v Pandžrud

Andrej Volos

Prevedel Simon Dobravec

RUSKA KNJIŽEVNOST • 445 str. • Cankarjeva založba 2017

In pred očmi so že drseli listi papirja – dobrega samarkanskega papirja. Po njem je spretno teklo pero in za seboj puščalo kodrasto čipko zlatožarečih vrstic. Hitro je bral in v snu od sreče jokal – presenečeno je dojemal, da nikoli prej, nikoli prej ni ustvarjal tako lepih in blagozvočnih besed. Seveda ne, on jih niti ne bi mogel napisati! Nedvomno je roko vodil Alah ali eden od Njegovih angelov, saj ustvarjanje takšnega prepleta besed, v katerem vsaka postane čarobna, ni v človekovi moči. Vrstice so nosile odseve drugih enako žarečih, njihova barva se je bleščala, se prelivala in porajala enake odseve kot tiste v soseščini. Zvenelo pa je globoko in odzvanjalo z odmevom sosednjih besed. Vsaka vrstica je zvenela melodično in blagozvočno, z nežnimi in v večno radost vodečimi glasovi!

Vrnitev v Pandžrud je biografski kulturno-družbeno-zgodovinski roman, v katerem spremljamo življenjsko usodo perzijskega dvornega pesnika Rudakija, živečega v 10. stol. na dvoru razsvetljenega buharskega emirja Nazra, s katerim sta delila podoben svetovni nazor, versko širino in strpnost, kar oba plačata z izgonom, pesnik celo z odvzemom vida. Rudakija, Carja poetov, nova oblast izžene in ga obsodi, slepega in oslabljenega, na utrudljivo vračanje v rojstno mesto. Spremljevalcu, ki mu ga dodelijo, skozi monologe izpoveduje svojo življenjsko zgodbo in ob tem spoznava svoje šibkosti, ki jim je podlegel na krilih slave in lagodnega življenja. Spominjanja, ki jim sledimo, so versko razsvetljena ('za različnimi liki religij se skriva en sam Bog') in filozofsko obarvana z nazornimi razglabljanji o pravičnosti, dobroti, smislu, resnici; govora je tudi o pesništvu, o jeziku in ustvarjanju. Izjemen roman, ki nam prepričljivo, barvito in v dinamičnem ritmu pripovedi predoči kulturno-zgodovinski izsek stare Perzije in eno tistih literarnih del, ki bi jih bilo potrebno zaradi vsestransko razsežne globine sporočilnosti prebrati vsaj dvakrat. Ob pisanju pa je avtor, kot sam pravi, želel poudariti predvsem, da 'najpomembnejša čustva, želje in hrepenenja ljudi skozi stoletja ostajajo nespremenjena.'

ANDREJ VOLOS (1962) je ruski pesnik in pisatelj, avtor šestih romanov, rojen v Dušanbeju, ki je v literaturo vstopil kot prevajalec tadžiške poezije v ruščino. Za *Vrnitev v Pandžrud* je leta 2013 osvojil ruskega bookerja, sicer pa je za svojo prozo prejel številne domače in mednarodne nagrade.

Vseh ptic petje

Evie Wyld

Prevedel Andrej Pleterski

BRITANSKO-AVSTRALSKA KNJIŽEVNOST • 236 str. • Sodobnost International 2016

Ko mi je zmanjkalo razlogov, da ne bi bila v postelji, sem ugasnila radio in si po stopnicah navzgor razglašeno in hrupno požvižgavala. Na podestu je v prepihu zafrfotalo peresce. Umila sem si zobe in si pri tem očitno odrgnila ustno razjedo, saj sem izpljunila zavidljivo količino krvi. Sprala sem jo in si obrisala nos, potem pa si navlekla staro majico za spanje. Pes se je nagrmadil ob vznožju postelje, za trenutek ali dva sva se zastrmela drug v drugega, nakar sem preverila, ali je pod vzglavnikom kladivo, in ugasnila luč. Zamizala sem, da nisem buljila v temo, in poskušala odmisлити zvoke, ki so se zdeli neznani, četudi sem jih slišala že milijonkrat. Ovčji kašelj mi je vedno zvenel kot človeški. Nekje v gozdu se je ljubila lisica, njen vrišč se je zajedal naravnost v mojo sobo. Zaspala sem, potem ko sem se prebudila iz spanca, v katerem sem videla, kako odpiram vrata kopalnice in v njej zagledam vse svoje ovce, ki tiho zrejo vame. Na nebu ni bilo nobene barve ali svetlobe, tako da ura še ni bila čez peto. V ozračju je bilo nekaj bolnega, kot bi nekdo prižgal dišečo svečko, da bi zakrinkal neki smrad. V hiši je bilo mirno. Pes je stal pred zaprtimi vrati in gledal v režo pod njimi, dlaka na vratu nasršena, noge ravne in napete, rep tog, obrnjen navzdol.

Jake Whyte živi sama na britanskem otočku, na osamljeni kmetiji, kjer ji družbo delajo le Pes in ovce. Nekaj ali nekdo začne napadati ovce – bi lahko bili krivi mulci, neznani moški ali lisica? Ali pa res obstaja neznana divja zver? Toda Jane se ne spopada le z neposrednimi grožnjami iz okolice, ampak tudi s preteklostjo, ki ždi v grozljivih brazgotinah na njenem hrbtu. (vir: založnik)

Vseh ptic petje je surov roman, ki svet ovčerejcev in potujočih prekarcev, ki jih potrebujejo za sezonska dela, izpiše s kar največjo neprizanesljivostjo. Pisava je polna silovitih metafor, pretežno iz moškega, tehničnega sveta, ki Jake, puncu z motorko in škarjami za ovce, pritičejo. Atmosfere so dobro zadete in pretežno strašljive, konec pa avtorica bralcu pušča odprt: ali Ono iz noči res obstaja ali pa Jakini naključno bližnji sprejemajo njene privide – o tem se mora odločiti vsak sam. (vir: Mladina)

EVIE WYLD (1980) je britansko-avstralska avtorica, ki je za svoj drugi roman *Vseh ptic petje* (2013) prejela najprestižnejšo avstralsko knjižno nagrado Milesa Franklina, nagrado Encore in nagrado Evropske unije za književnost ter se znašla med finalistami nagrad Costa Novel in Stella.

Evie Wyld

Vseh ptic p

Živeti

Hua Yu

Prevedla Natalija Toplišek

KITAJSKA KNJIŽEVNOST • 272 str. • Cankarjeva založba 2016

U Po večerji sem Fengxia odpeljal nazaj. Ni jokala, ampak le žalostno gledala svojo mater in brata. Nato me je prijela za rokav in mi sledila. Youqing je jokaje in kriče hodil za nama. Fengxia ga ni mogla slišati, jaz pa se nisem zmenil zanj. Pot je bila težka. Nisem je hotel pogledati v oči, le hodil sem in hodil, dokler se ni storil mrak. Veter nama je pel okoli ušes in po vratu navzdol pod oblacila. Fengxia se me je z obema rokama močno oklepala. Njene roke so bile mrzle, skoraj brez življenja. Zadnji kos poti sem jo nesel. Prispela sva do mesta. Približala sva se hiši njene rejniške družine, zato sem jo pod ulično lučjo postavil na tla in jo pogledal. Fengxia je bila pridna deklica, zato tudi takrat ni jokala. Na široko je odprla oči in me le tiho gledala. Pobožal sem jo po obrazu in tudi ona mi je vrnila dotik. Ko sem začutil njeno dlan, se nisem več mogel pripraviti do tega, da bi jo poslal nazaj. Dvignil sem jo in jo odnesel nazaj domov. S tankimi rokami se je oklepala mojega vratu. Sredi poti se me je nenadoma oklenila z vso močjo. Vedela je, da se vrača domov.

Roman lahko beremo kot zgodbo o prvinski, goli in neizprosni trdoživosti življenja. Prvoosebna pripoved nam prikazuje usodo kitajske podeželske družine v obdobju od druge kitajsko-japonske vojne vse do konca velike kulturne revolucije. Zgodba je pripovedovana preprosto, tako kot je preprost in nebogljen človek, na plečih katerega se lomijo ideali in neusmiljeni poskusi družbenih preobrazb, medtem ko sam velike reforme vdano sprejema in mukoma šteje zrna riža. Hkrati pa je, povzeto po avtorjevih besedah, roman tudi pripoved o globini časa – o njegovi dolžini in kratkosti obenem, o stiski, ki jo povzroča čas, pa tudi o miru, ki je prav tako zvezan s časom. In čas je, ne nazadnje tudi tisti, ki je povezan s skrivnostnim narekom: Živeti.

HUA YU (1960), eden najbolj znanih in prodajanih kitajskih pisateljev, se je v iskanju moderne kitajske identitete uveljavil kot glas, ki zmore premišljeno odpirati najbolj boleča vprašanja kitajske družbe 20. stoletja. Zaradi specifične pripovedne tehnike mu je znotraj Kitajske uspelo preživeti, čeprav na tankem robu dovoljenega.

Moč branja

Frank Furedi

Prevedel Sandi Kodrič

MADŽARSKA KNJIŽEVNOST • 319 str. • UMco 2017

V angleško govorečem svetu včasih branje zamenjujejo s pismenostjo. Pismenost je večšina, ki pomeni sposobnost dešifriranja pisanega besedila, in ker sodobna družba v veliki meri temelji na komunikaciji, je danes ta večšina nujno potrebna. Branje pa je veliko več kot pismenost. Branje vključuje interpretacijo in imaginacijo; je dar kulture, s katerim poiščemo pomen. Branje 'med vrsticami' omogoča bralcu, da uporabi domišljijo in znanje, da razume besedilo, ki ga ima pred seboj. / Zaskrbljenost glede stanja pismenosti se pogosto prepleta z opozorili o zatonu knjig in o domnevno kvarnem vplivu interneta na našo zmožnost branja. Tiste, ki vijejo roke nad upadom kulture branja, imajo mnogi za nekakšne kulturne dinosavre. Danes je, po drugi strani, moderno trditi, da bralec knjig zaostaja za tistimi, ki iščejo pomen v dinamičnih, spreminjajočih se virih instantnega multimedijskega okolja. / Sam sem intuitivno začutil, da sta obe viziji prihodnosti branja in digitalne tehnologije enostranski in bržkone napačni.

Knjiga prinaša zgodovinski pregled kulture, pomena in vpliva branja ter njegovo spreminjanje od antičnih časov do digitalnih medijev. Kompaktno pisano delo celovito zajame zgodovino branja in izpostavi tisto njegovo značilnost, ki je po avtorjevem mnenju ključna – med prebiranjem kakovostne literature se človek kultivira. Zato branje ne bo izumrlo. Večplastno analizira različne tipe bralcev in branja ter vseskozi primerja različna mnenja o branju skozi zgodovino. Argumentirano in s konkretnimi primeri pojasnjuje moč in pomen branja v različnih obdobjih vse do danes, ko se vnovič razpravlja o dejavnikih, ki vplivajo na vse bolj klavrno podobo branja in na upadajoč pomen bralne kulture. Vendar je ideja o izumiranju branja po njegovem mnenju enostranska in nepopolna, saj je ravno branje že od starega veka naprej ključnega pomena za človekov razvoj. (vir: založnik)

FRANK FUREDI (1947), po rodu Madžar, je doktoriral na londonski univerzi in je že vrsto let profesor sociologije na univerzi Kent v Canterburyju. Do sedaj je napisal že več odmevnih knjižnih del, v katerih se poglobljeno ukvarja s pojmom strahu in širšim pomenom znanja v človeški družbi, s pomenom človekove humanistične izobrazbe in s pomembnostjo njenega poučevanja.

Filozofija hoje

Frédéric Gros

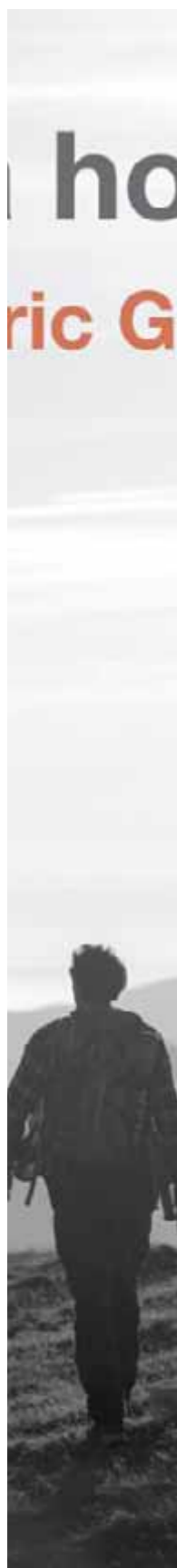
Prevedla Jedrt Lapuh Maležič

FRANCOSKA KNJIŽEVNOST • 165 str. • VBZ 2017

Lahko bi našli odmev hoje tudi v praksi popevanja psalmov, za katere velja, da jih pojeta 'dva zbor izmenično'. Gre torej za to, da en zbor zapoje (na eni sami noti) verz, na katerega drugi zbor odgovori. Ta zborovska praksa omogoča izmenjevanje petja in poslušanja. Predvsem sproži učinek ponavljanja in izmenjevanja, ki ga sveti Ambrož primerja z zvokom morja. Ko valovi nežno pljuskajo ob obalo, se rednost zvoka ne prekine, temveč celo ustvarja ritem in naredi tišino slišno. Tako s psalmi s pribajanjem in odbajanjem izmeničnih odgovorov v duši, kot pravi Ambrož, ustvarijo srečno mirnost. Ti odmevajoči spevi, ta tok in protitok valov, spominjajo na izmenično gibanje nog med hojo. In tukaj ne gre za to, da bi izbrisali navzočnost sveta, temveč da z njo ustvarjamo ritem in jo naredimo zaznavno. In kot je rekel Claudel, da šele zvok naredi tišino dostopno in uporabno, je treba o hoji povedati, da naredi navzočnost dostopno in uporabno.

Najboljša hoja je tista, ki umu omogoči, da sprosti domišljijo. Tako Frédéric Gros, francoski filozof, ki obožuje hojo in pohajkovanja po naravi, v svoji knjigi *Filozofija hoje* v enem stavku združi mišljenje in hojo, ti najbolj naravni človeški aktivnosti. Avtorju v tem prikimava marsikateri mislec, od Nietzscheja, preko Rousseauja, Thoreauja in Wordswortha, pa vse do Kanta, ki je imel svoje sprehode zelo natančno odmerjene. Čeprav je hoja gibanje, pa je veliko bliže ustvarjanju kot športu. S športom pravzaprav nima nič skupnega. Hoja probleme, o katerih razmišljamo, naredi lažje rešljive, saj do njih vzpostavi razdaljo, iz katere jih vzremo v povsem drugačni luči. In konec koncev, hoja je najboljši primer, kako se skozi hojo najdemo tako, da se izgubimo. (vir: založnik)

FRÉDÉRIC GROS (1965) je eden najbolj prepoznavnih francoskih filozofov srednje generacije, trenutno profesor filozofije na Univerzi Pariz XII in na Inštitutu za politične študije v Parizu. Filozofsko in zgodovinsko se ukvarja predvsem s problemi psihiatrije, nasilja, vojne in varnosti.

Dvojni presledek

Miha Pintarič

SLOVENSKA KNJIŽEVNOST • 192 str. • Studia humanitatis 2017

Tole je pravzaprav esej o osamljenosti, bolj kakor o samoti. Besedilo je v bistvu osamljenost sama, takšna, ki te spreleti namesto občutka sublimnega, ko se ozreš v zvezdnato nebo. Tesnoba neurejenega. Je pa tudi okno, skozi katero gledam svet in ga poskušam razumeti, ne da bi pri tem povsem razumel sebe. Seveda, tudi sam imam svoj svetilnik. In tudi sam sem pozabil na svoj poklic; dejstvo, da skoraj enako velja skoraj za vse ljudi, mi sicer služi za kamuflažo, nikakor pa ne za opravičilo pred samim seboj. Pod krinko iskanja izgubljenega raja 'Adam v meni' išče izgubljeno jabolko. Namesto sreče išče védenje. Med njim in svetom je zrasel nepremostljiv prepad, ki ga tudi tišina sama po sebi ne odreši. Zato ga poskuša napolniti z besedo. S časom. Z informacijo in s komunikacijo. 'Informirati' je bil sicer žlahtni sholastični glagol, toliko bolj, če pomislimo, kako redka je bila v sholastiki ta slovnična kategorija, vendar je do danes kaj malo ostalo od pomena, ki je bil včasih bistven. 'Dati formo' je namreč pomenilo prav toliko kot 'dati življenje'. Danes pomeni vse kaj drugega [...] 'Komunikacija', ki naj bi bila dvosmerna in, predvsem, smiselna, nas vsaj od Ionesca in Becketta naprej ne more več prepričati o čem takšnem.

Pintaričeva zbirka esejev je meditacija v najširšem pomenu besede – gre za navidezni monolog avtorja s samim seboj, ki iz samoizpraševanja mestoma prehaja v namišljen dialog. Njegovo navidezno kramljanje, v katerega mestoma zablja grške mislece, dalajlamo ali sodobne državnike, se potaplja v razmisleke o mišljenju, svobodi, spominu, sreči, zadovoljstvu, samoti ... Lastno, srčno, notranje doživljanje postavi kot 'objektivni kriterij', ki nima priziva; in medtem ko ugotavlja, kako zapletena in neulovljiva je zgodovina humanizma, spoznava tudi nepredvidljivost svojega odziva. Simpatično, igrivo, dinamično, globoko iskreno.

MIHA PINTARIČ (1963) predava starejšo francosko književnost na Filozofski fakulteti, piše eseje in poezijo, sem ter tja pa še strokovne in znanstvene članke in monografije. Doslej je dvakrat prejel nagrado Sodobnosti in DSP za najboljši slovenski esej.

Tek na mestu

Renata Salecl

SLOVENSKA KNJIŽEVNOST • 221 str. • Mladinska knjiga 2017

Učinkovitost je postala mantra sodobnega časa. Nenebno poslušamo o nevarnosti lenobe. V Sloveniji so že večkrat bili na tapeti leni birokrati, katerih učinkovitost bi ministri radi nadzorovali z različnimi načini ocenjevanja. Ob tem se je v javnosti razpravljalo tudi o lenih sodnikih, zdravnikih, znanstvenikih in učiteljih. Francozi so bili pred nekaj leti obsedeni s tem, da bi merili učinkovitost psihoanalitikov. Čeprav je njihova naloga pravzaprav to, da leno sedijo v naslonjaču in poslušajo težave pacientov, se je tudi njih poskušalo oceniti skozi prizmo učinkovitosti. Tu seveda ni šlo za to, da bi psihoanalitiki oddelali več pacientov v kratkem času, ampak da bi paciente čim prej spravili v pogon, da bi lahko bolj učinkovito delali na svojem delovnem mestu.

Tek na mestu je zbirka besedil, v katerih avtorica v enajstih vsebinskih sklopih razmišlja o zakonitostih in delovanju potrošniške družbe, o simptomatiki sodobnega, o novodobnem izkoriščanju revščine, novih psiholoških simptomih ter perečih družbenih paradoksih osamljenosti, hitenja, nevednosti ..., o sodobnih krizah in travmah avtoritete, učinkovitosti, zaupanja, hitenja, čiščenja, prehranjevanja, zdravja in dolgega življenja, starševske nemoči, komercializacije zdravstva ... Oziroma o tem, kako se družbena sprememba odraža na posamezniku in nasprotno, pri čemer izhaja iz Freudove opazke, da bolezen civilizacije vpliva na bolezen posameznika in obratno. O tem, 'kako to vpliva še posebej na tesnobe, občutke krivde, na samo subjektivnost in kako ta spremenjena subjektivnost, s katero se soočamo, vpliva na samo organizacijo družbe.' S svojimi občutljivimi in pronicljivimi analizami novih pojavov in sprememb v sodobni stvarnosti avtorica bralcu pomaga bolje razumeti, kako deluje ta svet in v katere mreže manipuliranja ga (nas) lovi(jo).

RENATA SALECL (1962) je filozofinja in sociologinja.

Je redna profesorica in znanstvena svetnica, zaposlena na Inštitutu za kriminologijo pri Pravni fakulteti v Ljubljani. Kot gostujoča profesorica predava na Cardozo School of Law v New Yorku, na BIOS Centre London School of Economics ter na Birkbeck College School of Law v Londonu. Njene prejšnje knjige so bile prevedene v deset jezikov.

Evropa v sepiji

Dubravka Ugrešić

Prevedla Durđa Strsoglavec

HRVAŠKA KNJIŽEVNOST • 288 str. • Cankarjeva založba 2017

Naše upiranje je mlačno [...] in naglo hlapi. Podkupljivi smo, zato je tudi naša zagrenjenost vsak dan večja. Nismo sposobni videti obraza svojega sovražnika ali ga preprosto ne želimo videti. Morebiti zato kar naprej kažemo s prstom na drugega. Žre nas zavist [...]. Na koncu neke dobe smo, slepi za znamenja prihajajoče. Naša sposobnost, da bi si predstavljali novo družbo, je zatajila, stojimo, podobni slepcu, ki pričakuje pok.

Evropa v sepiji je zbir dnevniških razmišljanj, anekdot in fragmentarnih osebnih refleksij, obogatena z množico drobnih intimnih impulzov, intelektualnih in mestoma duhovitih, priznane hrvaške pisateljice, ki nas s svojim globalno-intelektualnim jezikom na nevsiljiv način vodi k osebnemu premisleku o nas samih in o svetu, v katerem živimo. V 23 različnih besedilih beremo o (jugo)nostalgiji – kaj sploh je v biti svoje narave?; o žalostni podobi sodobne evropske kapitalistične ikonografije, 'v kateri ni prostora za sajenje cvetov, ki obljublajo prihodnost'; o času sedanosti, kjer se hranimo s požiranjem manipulacij, prevar in izkoriščanja; o zaskrbljujoči podobi invalidnih človeških vsakdanjnikov, ki jih definira oropanost domišljije; o stereotipih in nacionalizmih oz. plemenskosti Evrope; o medijskem in ostalih sistemskih hudičih, ki nam poceni kradejo duše; o nič kaj mamljivosti podobi jutrišnjega (že današnjega?) dne ... Čeprav se knjiga bere kot žalobni opis stanja trenutno prevladujoče brezbrizne brezdušnosti sveta, se mu avtorica tu in tam večje upira vsaj s svojo duhovito pronicljivostjo, bralcem pa ponuja upanje: da razmišljujoča senzibilnost, kakršni sledimo v njenih razmišljanjih, vsaj pri posameznikih vendarle obstaja. Da torej še vedno obstajajo tisti, ki jim je mar in ki bdijo, četudi 'zgolj' z angažiranim pisanjem, nad brezčasnimi vrednotami in stremijo k višjim civilizacijskim osnovam.

DUBRAVKA UGREŠIĆ (1949) je literarna zgodovinarica, prozaistka, jedka in lucidna esejistka, znana po svoji brezkompromisnosti. Leta 1993 je morala zaradi kritike hrvaškega nacionalizma zapustiti Zagreb in od takrat živi na Nizozemskem. Njena dela so prevedena v skoraj vse evropske jezike in je prejemnica številnih mednarodnih nagrad, leta 2016 je prejela tudi nagrado Vilenice.

V SUHEM DOKU

Veronika Dintinjana

SLOVENSKA KNJIŽEVNOST • 115 str. • LUD Literatura 2016

*Življenje postavlja nekaj nemogočih zahtev:
kot je seči v roko, ki je ni bilo, ko si jo potreboval,
ali odpreti srce, kot vrata sredi noči,
morda razbojnikom in razdejanju,
morda zadnjič.*

*Ni obrazcev ali meditacijskih tehnik,
da bi čustva, misli, dejanja
dobila zanesljiv pomen.*

*Prepustiti se na milost ali nemilost
je vse, kar uči lepota.*

*Kar se izpiše kot umetnost,
je, kar ostane:*

*dotiki dreves, krajev ali ljudi,
zavezujoči in začasni.*

Nič ne pride prav.

*Razumevanje je bežno.
Kot posli in poljubi.*

*Nekaj brazgotin
premošča luknje v času.*

*Izgubiti nemogoče zahteve življenja pomeni
ponavljati, dokler si živi.*

VERONIKA DINTINJANA (1977), pesnica in prevajalka, je za svoje pesniško ustvarjanje prejela več priznanj - najboljša avtorica Festivala mlade literature Urška (2002), vitezinja Pesniškega turnirja v Mariboru (2008), osvojila je tudi 6. ljubljanski pesniški slem. Je tudi soorganizatorica pesniških večerov Mlade rime, ki jih na Metelkovi prireja KUD Kentaver.

MARŠAL

Milan Jesih

SLOVENSKA KNJIŽEVNOST • 113 str. • Beletrina 2017

*Ko sem bil deček,
z mamó pogosto sva obiskovala
vojake in duhovnike sloveče,
najraje od vseh pa našega maršala.*

*Premleval je zgode poprejšnjih let,
človeške stiske in idejne zmage
– še slišim glas rodnice drage:
'A vidiš, ni s teboj začel se svet!'*

*Maršal je ljubil mojo mamó
in jaz sem to razumel in sprejemal,
kar bolj otroci kot odrasli znamo,
razumel in sprejemal vez med dvema*

*in vedel enost upov in strahov.
Najbolj spominjam se njune zadrege,
kadar v predal po najlonke je segel,
ko sva se odpravljala domov.*

MILAN JESIH (1950), pesnik in prevajalec, je bil v šestdesetih letih član avantgardne literarno-gledališke eksperimentalne skupine, danes pa se ukvarja predvsem s pisanjem poezije in prevajanjem iz angleščine in ruščine. Prevedel je okoli 40 dram (Shakespeare, Čehov, Bulgakov idr.). Za svoje delo je prejel vse pomembnejše nacionalne nagrade, Jenkovo, Veronikino in Prešernovo.

med in
mleko

rupi kaur

Med in mleko

Rupi Kaur

Prevedla Frida Črmelj

KANADSKA KNJIŽEVNOST • 204 str. • Mladinska knjiga 2017

ed
lek
kaur

ETOVN

*Pa si prišla na cilj. z mojim srcem v rokah. hvala ti.
da si prispela nepoškodovana. da si bila nežna
z najobčutljivejšim delom mene. sedi. dihaj. gotovo
si utrujena. naj poljubim tvoje dlani in tvoje oči.
Gotovo si želiš nekaj sladkega. pošiljam ti ves svoj sladkor.
bila bi nič in izgubljena če ne bi bilo tebe.
pomagala si mi da sem postala ženska kakršna sem si želela biti.
a sem se preveč bala. se sploh zavedaš kakšen čudež
si. kako čudovito je bilo. in kako čudovito bo vedno.
klečim pred teboj in se ti zahvaljujem. tvojim očem
pošiljam vso svojo ljubezen. naj v ljudeh vedno vidijo samo
dobroto. želim ti da si prijazna. da druga drugo vidimo
kot eno. da čutimo le ljubezen do vsega kar nam to
vesolje ponuja. ohranimo svoje korenine in ostanimo
z nogami trdno na tleh.*

RUPI KAUR (1992) je kanadska pesnica, pisateljica, ilustratorica in vizualna umetnica, ki se v svoji poeziji in ilustracijah loteva tem, kot so ljubezen, izguba, zloraba, zdravljenje, ženskost in težke preizkušnje. V zbirki *Med in mleko* so pesmi razvrščene v štiri sklope, od katerih ima vsak svoj namen in govorijo o različnih vrstah bolečine.

Furlanka je dvignila krilo

Petra Koršič

SLOVENSKA KNJIŽEVNOST • 124 str. • Mladinska knjiga 2017

*Čas je neskončno odprt
grob, iz njega dvigamo
rojstvo, vanj odlagamo smrt.*

*Na zelenem pokopališču,
kjer še ni smrti, otrok nabira
regratova sonca*

*in jih drugo za drugim
spušča čez ograjo, v čas.
Ko bo velik in bodo sonca
regratove lučke in bo stal,
osamljen in negotov,
nad previsom –*

*zrl v nebo, se bo oprijel
ene same neznatne lučke
– resnica je obvarovana –*

in z njo bo lahko poletel čez.

PETRA KORŠIČ (1974) je slovenistika in sociologinja kulture, literarna kritičarka, urednica, lektorica, snovateljica literarnih ciklov – Ad hoc, Na pesniškem tandemu, Kritika do nacga, Prevod na oknu, Zaodrje na odru –, koordinatorka Literature v živo, voditeljica pogovorov. Od leta 2013 znova objavlja poezijo, redno v vseh slovenskih literarnih revijah. Prejela je priznanje za jezikovno skrb pri Briškem časniku in Lirikonfestov zlat za najtehtnejši esej na izbrano evropsko temo *Vsi smo beg 21. stoletja: Z zlatom zlepljen razbiti dom.*

Črni molitvenik

Marko Tomaš

Prevedla Aleksandra Rekar

BOSANSKA KNJIŽEVNOST • 63 str. • Sanje 2016

*Ne morem se rešiti vzgoje.
Moji sovražniki so dedni.
Poslušal sem, kako se umira,
še preden sem se zavedel življenja.
Vpleten sem v neke stare razprtije,
in zdaj nimam izbire.
Odpuščenja ne morem zahtevati in ne dati.
Tako preprosto je ustvariti
osamljenega človeka.
Rad bi bil norec,
čudak, ki v znak protesta
na glavnem trgu je cvetje,
vsemu svetu bi rad napovedal
kako nežno, še nikoli videno vojno.*

MARKO TOMAŠ (1978), pesnik, esejist, kolumnist in komentator, velja za enega najizvirnejših pesniških glasov na ozemlju bivše Jugoslavije. Je eden izmed ustanovnih in gonilnih sil časopisa *Kolaps*, pisal pa je tudi za časopise *Glas Istre*, *BH Dani* in *Feral Tribune*. Doslej je objavil osem samostojnih pesniških zbirk, v trojici pesemskih knjig pa se je njegov glas pridružil izbranim sodobnikom.

**Branje je naš
z a v e z n i k ,
učitelj, varuh
in zdravitelj.**

Predstavljeni avtorji po narodnostih

ANGLEŠKI AVTOR

J. L. Carr, MESEC DNI NA PODEŽELJU

AMERIŠKI AVTORJI

R. J. Palacio, ČUDO

AVSTRIJSKI AVTOR

Thomas Bernhard, MRAZ

BRITANSKO-AVSTRALSKA AVTORICA

Evie Wyld, VSEH PTIC PETJE

ARGENTINSKO-ŠPANSKI AVTOR

Andrés Neuman, STVARI, KI JIH NE NAREDIVA

AVSTRALSKI AVTOR

Richard Flanagan, OZKA POT GLOBOKO DO SEVERA

BOSANSKI AVTOR

Marko Tomaš, ČRNI MOLITVENIK

ČEŠKA AVTORICA

Petra Soukupová, POD SNEGOM

FRANCOSKI AVTORJI

Mathias Enard, KOMPAS

Frederic Gros, FILOZOFIJA HOJE

Michel Houellebecq, PODREDITEV

Maylis de Kerangal, POKRPAJMO ŽIVE

Alexandre Seurat, NERODA

HRVAŠKA AVTORICA

Dubravka Ugrešić, EVROPA V SEPIJI

KANADSKA AVTORJA

Rupi Kaur, MED IN MLEKO

Larry Tremblay, NASAD ORANŽEVCEV

KITAJSKI AVTOR

Yu Hua, ŽIVETI

MADŽARSKI AVTOR

Frank Furedi, MOČ BRANJA

MAKEDONSKI AVTOR

Blaže Minevski, SPOMINČICE

MOLDAVIJSKA AVTORICA

Liliana Corobca, KINDERLAND

NIZOZEMSKI AVTOR

Jan Van Mersbergen, ZADNJI POBEG

POLJSKI AVTOR

Isaac Bashevis Singer, MOČ TEME

RUSKI AVTOR

Jevgenij Vodolazkin, LAURUS
Andrej Volos, VRNITEV V PANDŽRUD

SLOVENSKI AVTORJI

Drago Jančar, IN LJUBEZEN TUDI
Sebastijan Pregelj, VDIH. IZDIH.
Agata Tomažič, TIK POD NEBOM
Tadej Golob, JEZERO
Sarival Sosič, STAREC IN JAZ
Anica Perme, KAKO JE MOGOČE
Maja Gal Štromar, ŽENSKA DRUGJE
Milan Jesih, MARŠAL
Veronika Dintinjana, V SUHEM DOKU
Petra Koršič, FURLANKA JE DVIGNILA KRILO
Renata Salecl, TEK NA MESTU
Miha Pintarič, DVOJNI PRESLEDEK

ŠKOTSKA AVTORICA

Jackie Kay, RDEČA PRAŠNA CESTA

ŠPANSKI AVTOR

Juan Rulfo, PEDRO PARAMO
Jesus Carrasco, NA PROSTEM

ŠVICARSKO-ROMUNSKA AVTORICA

Aglaja Veteranyi, ZAKAJ SE OTROK V POLENTI KUHA

Predstavljene založbe

BELETRINA

MRAZ, Thomas Bernhard
IN LJUBEZEN TUDI, Drago Jančar
MARŠAL, Milan Jesih
OZKA POT GLOBOKO DO SEVERA, Richard Flanagan

CANKARJEVA ZALOŽBA

PODREDITEV, Michel Houellebecq
ZADNJI POBEG, Jan Van Mersbergen
SPOMINČICE, Blaže Minevski
STVARI, KI JIH NE NAREDIVA, Andrés Neuman
EVROPA V SEPIJI, Dubravka Ugrešić
LAURUS, Jevgenij Vodolazkin
VRNITEV V PANDŽRUD, Andrej Volos
ŽIVETI, Hua Yu
CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
POD SNEGOM, Pętra Soukupová

DRUŽINA

NASAD ORANŽEVCEV, Larry Tremblay

GOGA

MESEC DNI NA PODEŽELJU, J. L. Carr
NA PROSTEM, Jesus Carrasco
JEZERO, Tadej Golob
VDIH. IZDIH, Sebastijan Pregelj
ŽENSKA DRUGJE, Maja Gal Štromar
TIK POD NEBOM, Agata Tomažič

LITERA

STAREC IN JAZ, Sarival Sosič

LUD LITERATURA

V SUHEM DOKU, Veronika Dintinjana

MLADINSKA KNJIGA

KOMPAS, Mathias Enard
MED IN MLEKO, Rupi Kaur
FURLANKA JE DVIGNILA KRILO, Petra Koršič
PEDRO PARAMO, Juan Rulfo
TEK NA MESTU, Renata Salecl
MOČ TEME, Isaac Bashevis Singer

MODRIJAN

KINDERLAND, Liliana Corobca
NERODA, Alexandre Seurat
ZAKAJ SE OTROK V POLENTI KUHA, Aglaja Veteranyi

OCEAN

ČUDO, R. J. Palacio

SAMOZALOŽBA

KAKO JE MOGOČE, Anica Perme

SANJE

POKRPAJMO ŽIVE, Maylis de Kerangal

ČRNI MOLITVENIK, Marko Tomaš

SODOBNOST INTERNTIONAL

VSEH PTIC PETJE, Evie Wyld

STUDIA HUMANITATIS

DVOJNI PRESLEDEK, Miha Pintarič

UMco

MOČ BRANJA, Frank Furedi

VBZ

FILOZOFIJA HOJE, Frederic Gros

ZALA

RDEČA PRAŠNA CESTA, Jackie Kay

**V letih 2011-2017
smo po izboru knjižničarjev posavskih knjižnic brali:**

ALBANSKI AVTOR

Ismail Kadare, PALAČA SANJ

ALŽIRSKI AVTOR

Yasmina Khadra, BAGDADSKE SIRENE

AMERIŠKI AVTORJI

Neil Gaiman, AMERIŠKI BOGOVI

Elizabeth Gilbert, PEČAT STVARJENJA

Siri Hustvedt, POLETJE BREZ MOŠKIH

Jack Kerouac, KLATEŽI DHARME

Alan Lightman, GOSPOD B

Toni Morrison, MILOST

Greg Mortenson & Oliver Relin, TRI SKODELICE ČAJA

Patrick Ness, SEDEM MINUT ČEZ POLNOČ

Philip Roth, UMIRAJOČA ŽIVAL

Pattie Smith, PAČ MULCA

John Williams, STONER

ANGLEŠKI AVTORJI

J. G. Ballard, SUŠA

Anthony Doerr, VSA TA NEVIDNA SVETLOBA

Siobhan Dowd, ČISTI KRIK

Alexander Frater, NA LOVU ZA MONSUNOM

Atul Gawande, MINLJIVOST

Lee Harper, POJDI, POSTAVI STRAŽARJA

Rachel Joyce, NENAVADNO ROMANJE HAROLDA FRYA

Doris Lessing, PETI OTROK

Owen Matthews, STALINOVİ OTROCI

Ian McEvan, NA OBALI CHESIL

Alexandra Oliva, POSLEDNJA

Philip Roth, OČETOVINA

Oliver Sacks, HVALEŽNOST

Lionel Shriver, POGOVORITI SE MORAVA O KEVINU

AVSTRIJSKI AVTORJI

Arno Geiger, STARI KRALJ V IZGNANSTVU

Daniel Glattauer, PROTI SEVERNEMU VETRU

Joseph Roth, JOB

Robert Seethaler, VSE ŽIVLJENJE

Stefan Zweig, STRAH

AVSTRALSKA AVTORICA

Joan Lindsay, PIKNIK PRI HANGING ROCKU

BELORUSKA AVTORICA

Svetlana Aleksijevič, ČERNOBILSKA MOLITEV

BOLGARSKI AVTOR

Georgi Gospodinov, NARAVNI ROMAN

Ilija Trojanow, ODVEČNI ČLOVEK

BOSANSKI AVTORJI

Miljenko Jergović, PLEŠE V SOMRAKU

Enes Karić, PESMI DIVJIH PTIC

Dževad Karahasan, VZHODNI DIVAN

Alen Mešković, UKULELE JAM

Nenad Veličković, SAHIB

BRAZILSKI AVTOR

Bernardo Carvalho, DEVET NOČI

ČEŠKI AVTORJI

Tereza Boučková, LETO PETELINA
Radka Denemarková, KOBOLD
Katerina Tučkova, ŽITKOVSKÉ BOGINJE
Michal Viewegh, ANGELI VSAKDANJEGA DNE

ČRNOGORSKI AVTOR

Žarko Laušević, LETO MINE, DAN NIKOLI

DANSKA AVTORJA

Isak Dinesen, ANEKNOTE USODE
Morten Ramsland, PASJEGLAVEC

EGIPČANSKI AVTOR

Najib Mahfuz, PRAVI ČUDEŽ

FINSKI AVTORJI

Kari Hotakainen, KAR NAM JE USOJENO
Tommi Kinnunen, KRIŽIŠČE ŠTIRIH ŠPOTI
Sofi Oksanen, KO GOLOBICE IZGINEJO

FRANCOSKI AVTORJI

Christian Bobin, VSI SO ZAPOSLENI
Jean-Claude Carrirée, KRHKOST
Jean Echenoz, POBLISKI
Mathias Enard, PRIPOVEDUJ JIM O BITKAH, KRALJIH IN SLONIH
Daniel Pennac, ŠOLSKE BRIDKOSTI
Pascal Quignard, VILA AMALIA
Mathias Rambaud, O BIVANJU IN KRAJIH
Aurelie Valognes, STARA MAMA V KOPRIVAH

GRŠKA AVTORICA

Ioána Karistiáni, MALA ANGLIJA

HRVAŠKA AVTORICA

Dubravka Ugrešič, JAGA BABA JE ZNESLA JAJCE

INDIJSKI AVTOR

Vikram Seth, ENAKA GLASBA

IRANSKO-NIZOZEMSKI AVTOR

Kader Abdolah, HIŠA OB MOŠEJI

IRSKI AVTORJI

Rodaan Al Galidi, AVTIST IN POŠTNI GOLOB
Gerard Donovan, JULIUS WINSOME
Sebastian Barry, SKRITO SPOROČILO
John McGahern, PORNOGRAF
William Trevor, LUCY GAULT

ISLANDSKI AVTOR

Einar Mar Gudmundsson, ANGELI VESOLJA

ITALIJANSKI AVTORJI

Alessandro Barrico, MR GWYN
Daria Bignardi, POPOLNA AKUSTIKA
Italo Calvino, BARON NA DREVESU
Elena Ferrante, GENIALNA PRIJATELJICA
Paolo Giordano, SAMOTNOST PRAŠTEVIL
Nicola Lecca, HOTEL BORG
Milena Magnani, NAROBE CIRKUS
Margaret Mazzantini, NOVOROJEN
Marco Missiroli, OPOLZKOSTI V ZASEBNOSTI
Nuccio Ordine, KORISTNOST NEKORISTNEGA
Antonio Scurati, NEZVESTI OČE
Tiziano Terzani, ŠE EN KROG NA VRTILJAKU

IZRAELSKI AVTOR

Amos Oz, ZGODBA O LJUBEZNI IN TEMNINI

JAPONSKA AVTORJA

Soseki Natsume, KOPRNENJE

Kenzaburō Ōe, POTRGAJTE POGANJKE, POSTRELITE OTROKE

JUDOVSKO-AMERIŠKI AVTOR

Isaac Bashevis Singer, LJUBEZEN IN IZGNANSTVO

JUŽNOAFRIŠKI AVTOR

J. M. Coetzee, V PRIČAKOVANJU BARBAROV

JUŽNOKOREJSKA AVTORICA

Kyong-Suk Sin, PROSIM, PAZI NA MAMO

KATALONSKI AVTORJI

Maria Barbal, KAMEN NA MELIŠČU
Manuel de Pedrolo, TIPKOPIS O DRUGEM NASTANKU
Jordi Puntí, IZGUBLJENI KOVČKI

KITAJSKA AVTORICA

Maxine Hong Kingston, BOJEVNICA

LIBANONSKI AVTOR

Amin Maalouf, TANIOSOVA PEČINA

MADŽARSKI AVTORICI

Melinda Nadj Abonji, GOLOBI VZLETIJO
Agota Kristof, TRILOGIJA

MAROŠKA AVTORJA

Tahar Ben Jelloun, TA SLEPEČA ODSOTNOST SVETLOBE
Muhamed Shukri, GOLI KRUH

MEHIŠKI AVTOR

Carlos Pascual, O SLUŽKINJAH, VISOKIH PETAH IN IZGUBLJENIH PRILOŽNOSTIH

NEMŠKI AVTORJI

Ernst Haffner, KRVNI BRATJE
Daniel Kehlman, IZMERA SVETA
Jens Petersen, GOSPODINJSKA POMOČNICA
Ana Wambrechtsamer, GUZEJ

NIGERIJSKI AVTORJI

Chinua Achebe, RAZPAD
Uzodinma Iweala, ZVERI BREZ DOMOVINE
Chimamanda Ngozi Adichie, POLOVICA RUMENEGA SONCA

NIZOZEMSKI AVTORJI

Connie Palmen, ZAKONI
Herman Koch, VEČERJA
Margriet de Moor, SLIKAR IN DEKLE

NORVEŠKA AVTORJA

Per Petterson, KONJE KRAST
Kjersti Annesdatter Skomsvold, HITREJE, KO GREM, MANJ ME JE

POLJSKA AVTORJA

Wiesław Myśliwski, TRAKTAT O LUŠČENJU FIŽOLA
Agata Tuszynska, OBTOŽENA: WIERA GRAN

PORTUGALSKA AVTORJA

José Saramago, KAJN
Miguel Sousa Tavares, V TVOJI PUŠČAVI

RUSKI AVTORJI

Olga Kharitidi, PLES V KROGU
Nikolaj Lilin, PROSTI PAD
Pavel Sanajev, POKOPLJITE ME ZA ŠPRAJC
Mihail Šiškin, UČNA URA KALIGRAFIJE
Varlan Šalamov, KOLIMSKE ZGODBE

SENEGALSKI AVTOR

Boubacar Boris Diop, MURAMBI, KNJIGA O OKOSTJIH

SLOVAŠKA AVTORJA

Peter Pišt'anek, RIVERS OF BABYLON

Pavol Rankov, MATERE

SLOVENSKI AVTORJI

Esad Babačić, PRIHODI, ODHODI

Gabriela Babnik, V VISOKI TRAVI

Gabriela Babnik, INTIMNO

Vladimir Bartol, ALAMUT

Jiři Bezlaj, EVANGELIJ ZA PITBULE

Helena Cestnik, PLETILJINA PESEM; DESETERONOČJE

Aleš Čar, O ZNOSNOSTI

Dušan Čater, DŽEHENEM

Primož Čučnik, KOT DAR

Primož Čučnik, TRILOGIJA

Dušan Dim, RDEČA MESEČINA

Milan Dekleva, ZMAGOSLAVJE PODGAN

Emil Filipčič, MOJSTROVKA

Evald Flisar, DEKLE, KI BI RAJE BILO DRUGJE; NA ZLATI OBALI

Ervin Fritz, DOLGI POHODI

Peter Florjančič, SKOK V SMETANO

Nejc Gazvoda, V PETEK SO SPOROČILI, DA BO V NEDELJO KONEC SVETA

Polona Glavan, NOČ V EVROPI

Polona Glavan, KAKORKOLI

Anja Golob, DIDASKALIJE K DIHANJU

Maja Haderlap, DOLGO PREHAJANJE

Stanka Hrastelj, IGRANJE

Marija Hrvatin, ZAPEČKARICA Z OBRONKA

Jurij Hudolin, INGRID ROSENFELD

Alojz Ihan, HVALNICA REŠNJEMU TELESU

Drago Jančar, TO NOČ SEM JO VIDEL

Dušan Jovanović, PROTI TOKU

Marija Kalčič, ZARJAVELA OD VSAKDANJOSTI

Štefan Kardoš, VETER IN ODMEV

Milan Kleč, TROJKE

Manca Košir, DRUGAČNA RAZMERJA; ČAS ZA MODROST

Lojze Kovačič, KRISTALNI ČAS

Lado Kralj, KOSEC KOSO BRUSI

Vesna Kravcar, ČARODEJKA

Maruša Krese, DA ME JE STRAH?

Mojca Kumerdej, KRONOSOVA ŽETEV

Meta Kušar, VRT

Feri Lainšček, JADRNICA

Mirana Likar Bajželj, GLASOVI

Neža Maurer, SAMA SVA NA SVETU – TI IN JAZ

Silvo Mavsar, SAMOBEG

Miha Mazzini, PALOMA NEGRA

Miha Mazzini, OTROŠTVO

Janez Menart, ZADNJA POMLAD

Ervin Hladnik Milharčič, POT NA ORIENT

Rudi Mlinar, KO NI CVETELA AJDA

Vinko Möderndorfer, NIHČE VEČ NE PIŠE PISEM

Tina Batista Napotnik, TUNEL

Bogdan Novak, TRTE UMIRAJO STOJE

Nina Novak Oiseau, V ŠEPETU TREPET

Tea Oršanič, PREŠITE BESEDE

Carmen L. Oven, SPREHAJALKA GOSPODOVEGA PSA

Carmen L. Oven, TIHOTAPCI MIRU

Tone Partljič, DOM DOM

Saša Pavček, OBLECI ME V POLJUB

Tomaž Pengov, DREVO IN ZVEZDA

Tone Peršak, USEDLINE

Sebastijan Pregelj, POD SREČNO ZVEZDO

Alojz Rebula, ČETVEROREČJE

Magda Reja, IME TVOJE ZVEZDE JE BILHADI

Ana Rostohar, LJUBEZEN, KI SE JE ŽELELA SPOZNATI

Andrej Rozman Roza, IZBRANE ROZINE V AKCIJI

Marjan Rožanc, LJUBEZEN

Ifigenija Simonović, KONCI IN KRAJI; KASNEJE

Ana Svetel, LEPO IN PRAV

Samo Rugelj, NA DOLGE PROGE

Peter Rezman, BARBARA IN KRIŠTOF

Dušan Šarotar, BILJARD V DOBRAYU

Dragomila Šeško, SVETLOBE V TEMO!

Aleš Šteger, VČASIH JE JANUAR SREDI POLETJA

Zoran Šteinbauer, TRI LUNE

Miroslav Tičar, POPOTNIK

Boštjan Videmšek, NA BEGU

Maja Vidmar, KAKO SE ZALJUBIŠ

Jani Virk, LJUBEZEN V ZRAKU

Jani Virk, MED DREVESI

Goran Vojnović, JUGOSLAVIJA, MOJA DEŽELA

Andreja Zelinka, PRED OGRAJO

Ciril Zlobec, TIHO ROMANJE K ZADNJI PESMI

Vitomil Zupan, MENUET ZA KITARO

Vlado Žabot, SVETA POROKA

Bina Štampe Žmavc, PESEM ZA LIRO

ŠKOTSKA AVTORICA

Aminatta Forna, NAJEMNIK

ŠPANSKA AVTORICA

Ángeles Caso, PROTI VETRU

ŠPANSKO-ARGENTINSKI AVTOR

Andrés Neuman, SAMOGOVORI

ŠVEDSKI AVTOR

Tomas Tranströmer, NAPOL DOKONČANA NEBESA

TURŠKI AVTORICI

Oya Baydar, IZGUBLJENA BESEDA

Elif Shafak, ČAST

VENEZUELSKA AVTORICA

Elisabeth Burgos, IME MI JE RIGOBERTA MENCHÚ

ZAMEJSKA AVTORICA

Maja Handerlap, ANGEL POZABE

NOSILKE PROJEKTA

Knjižnica Brežice
Valvasorjeva knjižnica Krško
Knjižnica Sevnica

IZVEDBA PROJEKTA

Renata Vidic
Saša Zimšek
Mateja Kus

OBLIKOVANJE

Alenka Žugič Jakovina

21. marec 2018

Vectorart

BRALNI PROJEKT

posavskih knjižnic v letu 2018

Knjižnica Brežice • Valvasorjeva knjižnica Krško • Knjižnica Sevnica

21. marec – 20. november 2018